Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Charis

[Årbog, redigeret af K.L. Rahbek].

Udkom 1797 og 1799-1807.

Affotograferingen er udført efter eksemplarer fra biblioteker.

Detaljer om tidsskriftet på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0057/sknr57419.htm

Udarbejdet af Niels Jensen

FREIBERG · KOMMUN

16250

Kpt.

MÅ KUN BENYTTES
PÅ LÆSESALEN

A. Flint del. & sculp.

Kiöbenhavn hos J. F. Schultz.

FREDERIKSBERG · KOMMUNEBIBLIOTEKER
059
Ch 24
Magasin
37 5295
L

Til
Huldgudindens Digter
J. Baggesen.

I Blindheds og Afguderiets Dage
Man troede, at Chariterne var tre;
Selv jeg og længe var i liig Vildfarelse,
Men kom dog endelig fra den tilbage,
Og saae at disse tre var eet;
At det var een og samme Huldgudinde
Der snart i Fryd, snart Sorg, snart Spøg,
snart Alvor seet
Trefoldig forekom Vankundige og Blinde.
Fuld vel jeg veed det nu, der er kun een,
Som, alle Dyders Søster, Uskylds Datter,

Fortryller os i Taare og i Latter,
Hvis Sorg er huld, hvis Alvor bliid, hvis
Glæde reen.
Thi hende denne Samling hellig være!
Men vil den tækkes hende — Baggesen!
Med riig og gavmild Haand Du prydede den,
For Huldgudinden Du den selv frembære.

K. L. Rahbek.

Almanak

for

Aaret 1797.

Januarius eller Glugmaaned har 31 Dage.

S	1	Nyt-Aar	
M	2	Abel	
Ti	3	Enoch	
O	4	Methusalem	
T	5	Simeon	
F	6	Hellig 3 Konger	Første ☽ den 6
Lø	7	Knud Hertug	Jan. kl. 8. 29
			Min. Formid.
S	8	1 S. efter Hellig 3 K.	
M	9	Julianus	
Ti	10	Paul Erem.	
O	11	Hygenius	
T	12	Reinhold	
F	13	Hilarius	Fuld ○ den 13
Lø	14	Felix	Jan. kl. 1. 50
			Min. Form.
S	15	2 S. efter H. 3 K.	
M	16	Marcellus	
Ti	17	Anthon	
O	18	Prisca	
T	19	Pontianus	Sidste ☾ d. 19
F	20	Fab. Sebast.	Jan. kl. 9. 38
Lø	21	Agnes	Min. Efterm.
S	22	3 S. efter H. 3 K.	
M	23	Emerentius	
Ti	24	Thimotheus	
O	25	Pauli Omv.	
T	26	Polycarp.	
F	27	Chrysostom.	Nye ● den 28
Lø	28	Kronprinds Frederik	Jan. kl. 2. 24
			Min. Form.
S	29	4 S. e. H. 3 K. Chr. 7 F.	
M	30	Lovisa	
Ti	31	Vigilius	

O 1 Brigida
T 2 Kyndelmisse
F 3 Blasius
Lø 4 Veronica — Første ☽ den 4 Febr. Kl. 8. 59 Min. Efterm.

S 5 5 S. efter H. 3 K.
M 6 Dorothea
Ti 7 Richard
O 8 Corintha
T 9 Apollonia
F 10 Skolastica
Lø 11 Euphros. — Fuld ☺ den 11 Febr. Kl. 0. 30 Min. Efterm.

S 12 Septuagesima
M 13 Benignus
Ti 14 Valentin
O 15 Faustinus
T 16 Juliana
F 17 Findanus
Lø 18 Jul. Soph. — Sidste ☾ den 18 Febr. Kl. 3. 15 Min. Efterm.

S 19 Sexagesima
M 20 Eucharius
Ti 21 Samuel
O 22 Peder Stoel
T 23 Papias
F 24 Mathias
Lø 25 Victorius

S 26 Fastelavn — Nye ● den 26 Febr. Kl. 8. 23 Min. Efterm.
M 27 Procopius
Ti 28 Hv. Tirsdag

O 1 Aske Onsdag
T 2 Simplicius
F 3 Lucius
Lo 4 Adrian

S 5 1 S. i Faste
M 6 Gotfred
Ti 7 Perpetua
O 8 Tamperdag
T 9 40 Riddere
F 10 Edel
Lo 11 Thals

Forste ☽ den 6 Marts kl. 6. 36 Min. Form.

S 12 2 S. i Faste
M 13 Macedon
Ti 14 Eutychius
O 15 Zacharias
T 16 Gudmund
F 17 Giertrud
Lo 18 Alexander

Fuld ☺ den 12 Mar 8 kl. 11. 18 Min. Form.

S 19 3 S. i Faste
M 20 Gordius
Ti 21 Benedict
O 22 Paulus
T 23 Fidelis
F 24 Ulrik
Lo 25 M. Bebud.

Sidste ☾ den 20 Mar[illegible] kl. 10. 48 Min. Form.

S 26 Midfaste
M 27 Castor
Ti 28 Eustachius
O 29 Jonas
Ti 30 Qvirin.
F 31 Fr. 5 Fods.

Nye ● den 28 Mar[illegible] kl. 2 1. 33 Min. Form.

Aprilis eller Faaremaaned har 30 Dage.

Lø 1 Hugo

S 2 5 S. i Faste
M 3 Nicætar
Ti 4 Ambrosius
O 5 Irenæus
T 6 Sixtus
F 7 Egesipus
Lø 8 Janus

Første ☽ den 4 April kl. 1. 52. Min. Efterm.

S 9 Palme Søndag
M 10 Ezechiel
Ti 11 Leo
O 12 Julius
T 13 Skiertorsdag
F 14 Langfredag
Lø 15 Chr. 5 Fødsel

Fuld ○ den 11 April kl. 10. 32 Min. Formid.

S 16 Paaskedag
M 17 2 Paaskedag
Ti 18 Eleuterius
O 19 Daniel
T 20 Sulpetius
F 21 Florentius
Lø 22 Cajus

Sidste ☾ den 19 April kl. 6. 29 Min. Formid.

S 23 1 S. eft. Paaske
M 24 Albertus
Ti 25 Marc. Ev.
O 26 Cletus
T 27 Charlotte
F 28 Vitalis
Lø 29 Petr. Mart.

Nye ● den 26 April kl. 11. 44 Min. Efterm.

S 30 2 S. eft. Paaske

Majus eller Maymaaned har 31 Dage.

M 1 Philip Jacob Ti 2 Athanasius O 3 Kaarsmisse T 4 Florianus F 5 Gebhardus Lo 6 Joh. Ant. Port	Første ☽ den 3 Mai Kl. 7. 38 Min. Efterm.
S 7 3 S. eft. Paaske M 8 Stanislaus Ti 9 Caspar. O 10 Gordianus T 11 Mamertus F 12 Bededag Lo 13 Ingenius	Fuld ☺ den 10 Mai Kl. 10 46 Min. Efterm.
S 14 4 S. eft. Paaske M 15 Sophie Ti 16 Sara O 17 Bruno T 18 Ericus F 19 Potentian Lo 20 Angelica	Sidste ☾ den 19 Mai Kl. 0. 33 Min. Formid.
S 21 5 S. eft. Paaske M 22 Castus Ti 23 Desiderius O 24 Ester T 25 Christi Him. F 26 Beda Lo 27 Lucianus	Nye ● den 26 Mai Kl. 9. 24 Min Formid.
S 28 6 S. eft. Paaske M 29 Maximin. Ti 30 Wigand O 31 Petronella	

Junius eller Skiersommer har 30 Dage.

T	1	Nicodemus	Første ◐ den 2
F	2	Marcellinus	Juni Kl. 1. 6
Lø	3	Erasmus	Min. Formid.
S	4	Pintsedag	
M	5	2 Pintsedag	
Ti	6	Robertus	
O	7	Tamperdag	
T	8	Medardus	Fuld ☺ den 9
F	9	Primus	Juni Kl. 0. 15
Lø	10	Onuphrius	Min. Efterm.
S	11	Trinitatis	
M	12	Basilius	
Ti	13	Cyrillus	
O	14	Rufinus	
T	15	Christi Legemsfest	
F	16	Tycho	
Lø	17	Botolphus	Sidste ◑ den 17
			Juni Kl. 4. 5
S	18	1 S. eft. Trinit.	Min. Efterm.
M	19	Gervasius	
Ti	20	Sylvestrius	
O	21	Albanus	
T	22	10000 Martyrer	
F	23	Paulinus	
Lø	24	St. Hans Dag	Nye ☺ den 24
			Juni Kl. 5. 16
S	25	2 S. eft. Trinit.	Min. Efterm.
M	26	Pelagius	
Ti	27	7 Sovere	
O	28	Eleonora	
T	29	Petri Pauli	
F	30	Lucina	

Julius eller Ormemaaned har 31 Dage.

Lø 1 Theobaldus — Förste ☽ den 1 Juli. kl. 7. 43 Min. Formid.

S 2 3 S. eft. Trinit.
M 3 Sophie Magdalene
Ti 4 Ulrik
O 5 Anshelmus
T 6 Dion
F 7 Lovisa Augusta
Lø 8 Kield

Fuld ☺ den 9 Juli kl. 2. 56 Min. Formid.

S 9 4 S. eft. Trinit.
M 10 Wilhelmine Caroline
Ti 11 Josva
O 12 Elias
T 13 Christiana
F 14 Bonavent.
Lø 15 Apost. Deel.

Sidste ☾ den 17 Juli kl. 5. 0 Min. Formid.

S 16 5 S. eft. Trinit.
M 17 Alerius
Ti 18 Arnolphus
O 19 Justa
T 20 Margareta
F 21 Irenæus
Lø 22 Maria Magdalena

Nye ● den 24 Juli kl. 0. 15 Min. Formid.

S 23 6 S. eft. Trinit.
M 24 Christine
Ti 25 Jacobus
O 26 Anna
T 27 Martha
F 28 Aurelius
Lø 29 Oluf

S 30 7 S. eft. Trinit.
M 31 Germanus

Augustus eller Høstmaaned har 31 Dage.

Ti	1	Peders Fængsel	
O	2	Hannibal	
T	3	Nicodemus	
F	4	Dominicus	
Lo	5	Osvaldus	
S	6	8 S. eft. Trinit.	Fuld ☺ den 7
M	7	Donatus	August kl. 6. 22
Ti	8	Ruth	Min. Efterm.
O	9	Romanus	
T	10	Laurentius	
F	11	Herman	
Lo	12	Clara	
S	13	9 S. eft. Trinit.	
M	14	Eusebius	Sidste ☾ den 15
Ti	15	Marie Himmelfart	August kl. 3. 42
O	16	Rochus	Min. Efterm.
T	17	Anastatius	
F	18	Agapetus	
Lo	19	Sebaldus	
S	20	10 S. eft. Trinit.	
M	21	Salomon	Nye ● den 22
Ti	22	Symphor.	August kl. 7. 23
O	23	Sachæus	Min. Formid.
T	24	Sophie Fried.	
F	25	Ludvig	
Lo	26	Irenæus	
S	27	11 S. eft. Trinit.	
M	28	Lovisa	
Ti	29	Johannes halshug.	Første ☽ den 29
O	30	Benjamin	August kl. 5 43
T	31	Birte	Min. Formid.

September eller Fiskemaaned har 30 Dage.

F 1 Egidius
Lø 2 Elisa

S 3 12 S. eft. Trinit.
M 4 Juliane Marie
Ti 5 Regina
O 6 Magnus
T 7 Robert
F 8 Marie Fødsel
Lø 9 Gorgomus

Fuld ☺ den 6 Sept. kl. 9. 57 Min. Formid.

S 10 13 S. eft. Trinit.
M 11 Hildebertus
Ti 12 Guido
O 13 Cyrillus
T 14 † Ophøielse
F 15 Eskillus
Lø 16 Euphemia

Sidste ☾ den 14 Sept. kl. 0. 39 Min. Formid.

S 17 14 S. eft. Trinit.
M 18 Christian Friderich
Ti 19 Constantia
O 20 Tamperdag
T 21 Matthæus
F 22 Mauritius
Lø 23 Linus

Nye ● den 20 Sept. kl. 3. 41 Min. Eftermid.

S 24 15 S. eft. Trinit.
M 25 Cleophas
Ti 26 Adolphus
O 27 Cosmus
T 28 Venceslaus
F 29 St. Michel
Lø 30 Hieronimus

Første ☽ den 27 Sept. kl. 10. 21 Min. Eftermid.

S 1 16 S. eft. Trinit.
M 2 Ditlev
Ti 3 Mette
O 4 Franciscus
T 5 Placidus
F 6 Broderus
Lø 7 Amalia

Fuld ☺ den 6
Ottb. Kl. 1.14
Min. Formid.

S 8 17 S. eft. Trinit.
M 9 Dionysius
Ti 10 Gereon
O 11 Prinds Frederik
T 12 Maximilian
F 13 Angelus
Lø 14 Calixtus

Sidste ☾ den 13
Ottb. Kl. 8.21
Min. Formid.

S 15 18 S. eft. Trinit.
M 16 Gallus
Ti 17 Florentius
O 18 Luc. Evang.
T 19 Balthasar
F 20 Henricus
Lø 21 11000 Jomfruer

Nye ● den 20
Ottb. Kl. 2.9
Min. Formid.

S 22 19 S. eft. Trinit.
M 23 Søren
Ti 24 Proclus
O 25 Crispus
T 26 Amandus
F 27 Sem
Lø 28 Kronprinds. Maria.

Første ☽ den 27
Ottb. Kl. 5.58
Min. Efterm.

S 29 20 S. eft. Trinit.
M 30 Absalon
Ti 31 Lutherus

O 1 Alle Helgen
T 2 Alle Siele
F 3 Hubertus
L 4 Otto

Fuld ☉ den 4 Novbr. kl. 3. 49 Min. Efterm.

S 5 21 S. eft. Trinit.
M 6 Leonhardus
Ti 7 Engelbret
O 8 Claudius
T 9 Theodorus
F 10 Adelheida
L 11 Morten-Bisp

Sidste ☾ den 11 Novbr. kl. 3. 28 Min. Efterm.

S 12 22 S. eft. Trinit.
M 13 Arcadius
Ti 14 Frederik
O 15 Leopoldus
T 16 Othmarus
F 17 Anianus
L 18 Hesychius

Nye ● den 18 Novbr. kl. 3. 25 Min. Efterm.

S 19 23 S. eft. Trinit.
M 20 Volkmar.
Ti 21 Mar. Ofring
O 22 Cicilia
T 23 Clemens
F 24 Chrysogon.
L 25 Catharina

Første ☽ den 26 Novbr. kl. 3. 0 Min. Efterm.

S 26 24 S. eft. Trinit.
M 27 Facund.
Ti 28 Soph. Magd.
O 29 Saturninus
T 30 Chr. 6. Fødsl.

December eller Christmaaned har 31 Dage.

F 1 Arnoldus
Lø 2 Bibiana

S 3 1 S. i Advent
M 4 Barbara
Ti 5 Sabina
O 6 Nicolaus
T 7 Agathon
F 8 Conc. Mar.
Lø 9 Rudolph

Fuld ☺ den 4 Decbr. kl. 5. 18 Min. Formid.

S 10 2 S. i Advent
M 11 Damasus
Ti 12 Epimachus
O 13 Lucia
T 14 Chrispus
F 15 Nicasius
Lø 16 Lazarus

Sidste ☾ den 10 Decbr. kl. 11. 0 Min. Efterm.

S 17 3 S. i Advent
M 18 Lovisa
Ti 19 Nemesius
O 20 Tamperdag.
T 21 Thomas
F 22 Japetus
Lø 23 Torlacus

Nye ● den 18 Decbr. kl. 6. 19 Min. Formid.

S 24 4 S. i Advent
M 25 Juledag
Ti 26 St. Stephani
O 27 Joh. Evang.
T 28 Børnedag
F 29 Noah
Lø 30 David

Første ☽ den 26 Decbr. kl. 11. 8 Min. Formid.

S 31 S. imellem Juul og Nytaar

Nytaars-Morgenen.

Helliget

Johan Clemens Tode.

Heil Allen, denen Heil gebricht!
Heil sey dem ganzen Staate!

Uz.

Mørk Aarets første Morgenstund fremsteeg,
dens Budskab var: en Rad af Uvejrs Dage.
I frosne Siv kun enkelt Vildand skreeg,
og huult fra Kirkens Taarn lod Uglens
Klage.
Bag sorte Sky sank bleeggul Maane ned,

og, af sin Sejer stolt, sig Skyen hæved:
op over Himlen frygtelig den gleed,
hver Stjerne svandt, hver eensom Vandrer
bæved.
En sydlig Storm i Dynger Sneen jog,
og vante Hjem blev skjult for Fuglens Øje,
og Væxten Træets Green mod Jorden slog,
og Dalen rejsde sig blandt sine Høje.
Hjem Fisker Anders gik fra Havets
Bred.
Han havde hørt de Stød af barske Vinde,
og iilde flux ad taaget Strand afsted,
for svage Baad til eegstærk Pæl at binde.
Med Løgten, vendt for Stormen mod sit
Bryst,
han kom til Lejet. Knud var alt i Klæder,

og alt ved Lampens Skin med højen Røst
i tause Hjem sin Morgenpsalme qvæder.
"Ej!" — Anders tænkde — "Vejret har
Du hørt
"og vil til Stranden. Det kan ikke nytte!
"til sikker Pæl jeg alt Din Baad harført."
Og sagte banker han paa Vennens Hytte.

Knud.

Hvad? alt saa tidligt? Nabo! det er
Dig!

Anders.

God Morgen, Knud! Nu kan Du blive
hjemme.
Hver Baad paa Lejet pælet er ved mig!
Naar Stormen truer, sligt man ej maae
glemme.

Knud.

Tak, Anders! Tak! Du bliver altid tro
og Aar for Aar den Samme! Gud Dig
skjænke
Held til Din Gjerning og et Sind, saa fro
som Du kan ønske det, og jeg det tænke!

Anders.

Iligemaade, Knud! Gid dette Aar
Din Hytte, som Din Fangst, velsignet blive!
Din fromme Qvinde vogte Gud i Vaar,
naar hun sin Knud den første Søn skal
give!

Knud.

Tak, gamle Fader! ... Stormen larmer
ret.
Hør! hvor det hviner!

Anders.

Ja! Gud styrer Tiden.
Tro mig, min Søn! jeg glemmer ikke let
den Nytaarsdag for femten Vintre siden.

Knud.

Hvad hændtes da?

Anders.

Den halve Nat man saae
ej mindste Damp i Sønden eller Norden,
og just, som Aar gik ind, blev Himlen graa.
Fælt Stormen led, saa buldrende som Tor-
den,
og tætte Sneefog skjulde Mark og Vej.
Gud denne Gang det til det bedre vende!
men Hytte fandtes da paa Lejet ej,
som jo leed bitter Sorg før Aarets Ende. —

Du smiiler, Knud! Du troor vel, det
er Digt
og overtroisk Drøm i gamle Hjerne?

Knud.

Nej! være langt fra mig, at mene sligt!
Jeg kjender Dig, og derfor troer jeg gjerne,
at den Gang, som Du siger, mødte det.
Selv var jeg femten Aar og alting mindes
grandt som i Dag.

Anders.

Nu! har jeg ikke Ret?

Knud.

Saa har Du. Men, sligt een Gang rig-
tigt findes,
naar tyve Gange det slaaer aldrig ind.
Hør, Nabo! lad os vandre lidt tilbage!

Det vil berolige Dit bange Sind
at veje her de nys henrundne Dage.
Lad eet af Lejets Aar gaae stille frem
forbi vor Sjel! hvad Aar Du Selv udkaarer.
Vi lære, gik end vi fra Hjem til Hjem,
at Sorg er nær ved Fryd og Smiil ved
Taarer.

Nu! hvilket Aar?

Anders.

Ih vel! det sidste, Knud!

Knud.

Tilgiv mig! men — jeg saare maae Dit
Hjerte,
Du mistede Din Søn!

Anders.

Ja, milde Gud!

Det var en stor, en heelt uventet Smerte!
Den gode Dreng! Han var i Gjerning tro,
og flink i Leeg. Han eene kunde trække
det Vod, som nu knap drages kan af To,
og eene roede tidt vor største Snekke.
Min Villie han i mit Øje saae
og aldrig, uden den, eet Skridt har vovet!
For Oldingen han maatte heden gaae . . .
Dog! Herren gav, og tog, han være lovet!
Kun give Gud, at ingen gammel Mand
i dette Aar saa mister Alders Støtte!

Knud.

Men Du vel og den Glæde mindes kan,
da Du Din Datter saae fra Dig at flytte?
da kjække Svend hun rakde trofast Haand?
da vi hang Grønt paa Brudehusets Vægge?

og da vor Præst med sanddru Fader=Aand
ved Altrets Fod velsignede dem begge?

Anders.

Da græd jeg og, men — Herre Gud! af
Fryd!

Knud.

Gid Hver, hvis Fader=Graad i Aar skal rinde
for elsket Søn, maae see sin Datters Dyd
saa vel belønnet!

Anders.

Han skal glad forvinde
de første Dages Sorg!

Knud.

Nu, Nabo! siig . . . .
dog — jeg vil først. Du veed min Hytte
brændte.

Slet intet og dog alt blev frelst for mig:
min Trine frelstes. Ingen Udvej kjendte
mit Øje meer. Med sønderknuset Mod
jeg Daare saae, som Oldinger os vandre
ved Sønne Haand, med Stav for matte Fod,
til Hvermands Dør og betle for hverandre.

Anders.

Ja! Du har Ret. Det maatte man jo tro!
Den milde Gud i Aar Enhver beskytte!
Gid Ingen, skrækket vakt af natlig Ro,
som Luers Rov maae see sit Slot! sin Hytte!

Knud.

Men ærlig trak i Høst hver Nabo her
for mig en Sildedræt med Broder-Næver,
Med tabte Huus det nu har trefold Værd,
og, uden Gjæld, for ingen Mand jeg bæver.

Ham, som i Aar skal friste Skjebnens Harm,
ham lade Gud den Trost mod Uheld vinde:
at han i Nabohaand og Nabobarm
maae Broderhielp og Broderlindring finde!....
Nu! mindes Du den gamle Peders Kaar?
Han syg kom hjem, var rort paa højre Side.

Anders.

Vel sandt! Vel sandt! Frie Gud i dette Aar
hver Mand for sligt!

Knud.

Du saae ham, Anders! lide,
og Du har seet ham karsk. Hvor venneblid
var ej hans Tale, naar ved Vintergilde
han spøgde, sang, og loe til Midnatstid
og aldrig først fra Julestuen vilde!
Husk dog, hvor han i Nød stod klippefast,

naar Himlen sortnedes omkring vort Øje
og Aaren, svag som Ror mod Bølgen, brast!
Han smiilde kun, og glemt var frugtløs Møje.
Og han . . .

Anders.

Ja! han, den Stærke! fældet blev!

Knud.

Men — med det Sind, der rund gav Andre
Glæde,
ved munter Taal sit Onde han bortdrev,
og end skal tidt iblandt os tage Sæde.

Anders.

Gud høre det!

Knud.

Og give Hver, der syg
skal, langsom Times Slag om Natten tælle,

at, ved et velfort Liv, som Peder, tryg,
han snart sin Sundheds Fiende stærk maae
fælde! —
Tænk, Anders! nu paa Hans!

Anders.

Ja! der svandt hen.
som Skyggen selv, var gustne Gjenfærds
Lige,
og der dog blev, som Rosen, skjøn igjen,
da vrantne Fader bød: "saa tag den Pige!"
Ja! Du har Ret!

Knud.

Seer Du? — — Forbyde Gud,
at nogen Mand i Aar en Søn vil nægte,
at favne selvvalgt Mø som kjelen Brud!

Anders.

Ret! Kun sin Hjertenskjær Enhver bør ægte. —
Knud! Oldingen har tabt, og nu med Dig,
at Fryd paa Kummer følger, glad han sander.
Ad Fremtids Vej det tidt skal trøste mig:
at til vort Gavn Gud viiseligt dem blander!
Da jeg var Barn, da slog man trygge Liid
til Luft og Ild, til Landjord som til Bølgen.
Man forsked efter Tegn for skjulte Tid,
man søgde Fred, og Ufred kun blev Følgen.
Din Fader sindrig har, min egen Knud!
Dig skjænket kostbar Arv i sanddru Lære.
Du styrket har mit Mod — Dig signe Gud!
og selv min Tak jeg skal Din Gamle bære!
I Dag han dobbelt Offer vente kan.
Og, naar jeg rækker det, saa vil jeg sige:

"der, Søren Degn! Du est en oplyst
Mand!" —
Men, Dagen, synes mig, begynder stige.
Afsted jeg maae. Snart lyder Klokken vel,
og vi til Kirke skal i Høitids-Klæder.
Farvel, min Knud! Trindt om Din Hytte
Held!
Fred i Dit Bryst! og alt, hvad Hiertet glæ-
der!

Knud.

Tak! ærlig Tak! — — — See! Vejret gik
forbi,
som Frygten svandt hos Dig for Tegn om
Tiden.
Guds klare Soel nu straaler reen og fri.
Saa var det ej for femten Vintre siden!

Anders.

Ej, Nabo! tys! — See hist fra skiulte Tag
mod Himlen Rogen som en Stotte svæver.
Saa for den gandske Jord min Sjel i Dag
til Gud i stille Bøn ubrudt sig hæver.
Huld give han i Aar os Landefred!

Knud.

Og Fred i Herreborg!

Anders.

Og Fred i Hytte!

Knud.

Han sende frugtbar Regn i Vaaren ned!

Anders.

Og gyldne Vipper han i Høst beskytte!

Knud.

Hver Fisker Held!

Anders.

Og Held hver ærlig Stand,
hvori sit Ansigts Sveed man Brød vil tjene!

Knud.

Den Givte Held!

Anders.

Og Held den arme Mand,
der vandrer Livets Vej saa tungt, saa eene!

Knud.

Den Rige Brodersind!

Anders.

Hver Fattig Brød,
og Huusly mod de bittre Vinterdage!

Knud.

Gid, Aar! til Lindring i saa Manges Nød
fra skjændigt Skjul hver Gniers Guld Du drage!

Anders.

Jag ødsel Pragt fra vore Grændser ud!
og lad os kappes kun i Held at fremme!

Knud.

Giv unge Mand til Qvinde fæstet Brud!

Anders.

Og modig Olding Fred i Dødens Gjemme!

Knud.

Blid, som min Haand Dig rækkes her af
mig,
hver til Forliig sin Uven Haanden byde!

Anders.

Det høre Gud! —.
Og nu! Farvel jeg ønsker Dig!
I Herrens Huus vor Bøn skal atter lyde.

Knud.

Glem aldrig, Gamle! at hver Dag, hvert Aar
vor Skiebne hviler tryg i Herrens Hænder!
Vær sønlig fro, skiøndt alt kun Uvejr spaaer!
En venlig Aften Tordendagen ender.

* * *

O Tode! der med aldrig udtømt Aand
fra Pindi Top nedsendte Spøg og Glæde!
Dig Dødens Forbud slog med grusom Haand,
og tomt paa Bjerget stod Dit Herresæde.
Hver Nerve leed; men Ro var i Din Siæl,
og, taug Din Læbe, smiilde dog Dit Øje.
Det Haab: at Himlen vil kun Støvets Vel,
nu lønner Dig for Smerte, Kamp og Møje.

Thalias Yndling! og Hygeas Ven!
Apoll maae Dig jo dobbelt Fader blive.
Som Skiald og Læge tidt, ja! snart igjen
De Sunde Fryd, de Syge Liv Du give!

F. Høegh Guldberg.

* * *

Gienſyn og Tilbageblik
(af den hidtil utrykte Fortſættelſe af Labyrinten.)

Du Plet af Jord, hvor førſte Gang mit Øie
Fra Veemods Favn opſtirred til det Høie,
Og i et Smiil og Skyens Purpurbrud
Fortryllet ſaae de førſte Glimt af Gud;
Plet, hvor jeg vaagned' op af Intets Slummer,
Fremkaldt af Almagts underfulde Bliv,
Til Livets korte Fryd og lange Kummer —
Men og, algode Gud! til evigt Liv;
O elſkte Plet, hvor førſte Gang mit Øre
Henrykkedes af Vaarens Harpers Klang,

Hvor Himles Harmonie jeg troede høre
I Skovens Gienlyd og min Moders Sang,
Hvor første Gang min spæde Læbe stammed
Med kiælen Følelse det ømme Navn,
Hvor første Gang mit tændte Hierte flammed
I Kierligheds og Venskabs hulde Favn —
O Fødeland! hvor fandt en Plet min Leden,
Saa vidt vor Klode Støvets Slægt beboer,
Saa blid, saa lystelig, saa fuldt et Eden
Som du for den, hvis beste Fryd hernede
Er Mindet af hans første Fryd som Noer?
Ak! ingensteds er Roserne saa røde,
Ak! ingensteds er Tornene saa smaa,
Og ingensteds er Dunene saa bløde
Som de, vor Fordums Uskyld hviilte paa!
Forgiæves giød i mindre brudte Straaler

Ud over fremmed Egn den milde Sol
Velsignelsernes Væld i større Skaaler,
End over Beltet om vor kolde Pol;
Forgiæves hæver langt bag Hiemmets Hegne
Sig hoiere mod Himlen Jordens Bryst —
O! hvad var Himlen selv, hvis ingenvegne
Vort Hierte der fandt Spor af svunden Lyst?
Reis Kloden om, og smelt i kiølne Lunde;
Og gys i hellig Lyst paa Fieldes Iis;
Skue tusinddobbelt Liv, og hør af tusind Munde
Naturens, Glædens, og dens Skabers Priis;
Bemærk hvert Fortrin der, hvor reene Sæder
I Ligheds Hegn betrygge Friheds Glæder;
Dog savner overalt veemodig glad

Din Aand et saligt sødt jeg veed ei hvad!
Ak! thi Hyrdinders Dands til Hyrders Qvad
Ved Arnos Bred er tvungen mod de Leege,
Hvori for Høgen vore Duer veege —
Thi Heloises Lund *) seer tornet ud
Mod Krattet, hvor, omsnært af Brombær-
ranken,
Du favnede som Barn din første Brud —
Og Skrækhorns **) Himmelspids er dog ei
høi som Banken,
Hvorpaa jeg efter Maanen greb, og Tanken,
Den første Tanke, tabte sig i Gud.
Nei, her! kun her, i den afsides Have,
Som Fredrik vogter, Fredens Engel lig,

*) Bosketten ved Clarens.
**) Eet af Helvetiens høieste Sneebierge.

Hvor mine Brødres Slægter favne sig
I fælles Held fra Malstrøm indtil Trave,
Kun her, o Danmark! i dit stille Skiød
Fandt det i fremmed Lyst beruuste Hierte
Den hele Fryd, det længselfuldt begierte,
Den Roe, som langt fra dig det aldrig nød!
Her kalder jeg i Mindet froe tilbage
Min vilde Vandrings underfulde Dage,
Og skuer dobbelt skiøn og elskelig
Hver svunden Engel blandt den fierne Brimmel,
Hver Stierne paa min giennemfløine Himmel,
Min-Frydhavns stille Havblik, speilt i dig.

Baggesen.

Pollys Minde.

Nei! bort med Sange, bort med Dands,
Og bort med Bacchi Vedbendkrands!
Og bort med alle — alle Glæder!
Du, som er froe og lykkelig,
O bort! o langt! langt bort med dig!
Hvi martre den, som trøstløs græder.
For vel jeg kommer kun ihu
Den Tiid, da jeg var froe, som du;
Den Tiid, som — ak! — er ikke meere.
Da glad jeg drømte Polly min;
O! hvad mod denne Fryd kan din? —
Og hvad kan nogens Glæde være?
Da var mit heele Liv en Dands;
I Fryds og Elskovs Blomsterkrands

Mig Polly giennem Livet førte.
I hvad jeg hørte, hvad jeg saae,
I hvad min Tanke kun faldt paa,
Jeg Polly tænkte, saae, og hørte.

Om hende Nattergalen sang,
Om hende Skovens Chore klang,
Om hende risled' Væld og Bække.
Hver Træetop sused' hendes Priis,
Zephyr og Storm, hver paa sin Viis,
Sang hendes Skiønhed, hendes Tække.

Hver Dag til Fryd for mig frembrød,
Den oprandt kun af Nattens Skiød,
For til min Polly mig at bringe.
Hos hende fandt hver Aften mig,
For den, der elskes lykkelig,
Ak — Tiden flyer med Lynets Vinge.

Da randt hver Bæk med Viin for mig,
Thi hver Drik Vand var Skaal for dig,
Min elskelige elskte Pige!
Sin Nectar Cypris giød deri,
Og Gratierne stemte i
En Sang for mig, og for min Pige!

Skiønt var mig da det heele Aar,
Thi Sommer, Vinter, Høst og Vaar,
Om min og Pollys Yndest strede.
Mig var hver Aarstid lige kiær,
Thi daglig kappedes enhver,
At bringe mig og Polly Glæde.

O Vaar! hvor lykkelig jeg var,
Naar jeg den første Rose bar,
Din første Gave, til min Pige!
Hvor froe hun tog den af sin Ven,

Saae nu paa ham, og nu paa den,
Og Læben kunde intet sige!
Da, skionne Sommer! da kom du,
O! dig jeg komme skal ihu,
Saa længe jeg mig selv hukommer!
De underlige Vandringer
Ved Aftenrodens Tryllelskiær —
O! det var mine Dages Sommer! —
Og naar ved Høstens Gaver riig
Jeg iilte, Polly, glad til dig,
Og saae dig dem saa glad modtage;
Og saae hver mindste Frugt dig kiær,
Og saae, min Haand gav den sit Værd!
Hvor signed' jeg da Høstens Dage.
Og naar da glade Vinter kom,
Og os fortrolig samled' om

Den lille Dyn i trange Stue,
O der var Elskovs Helligdom,
Og der var Dydens Helligdom,
Ved Vestas tændtes Amors Lue.

Hvert Blik, hvert Ord var Fryd, var Held;
I hvert stod Pollys store Siæl
Med Vid og Ømhed, Kraft og Ynde.
O hvor mig Jorden da var kiær!
Hvor Dyden for mig havde Værd!
Jeg hørte Polly den forkynde!

Den Tiid, den gyldne Tiid svandt hen;
Og Mindet har jeg kun igien,
For daglig Saaret at oprive;
Dog lad det bløde, smerte mig!
O lad det, lad det æddre sig!
Helbredet skal det aldrig blive.

Thi bort med Sange, bort med Dands!
Og bort med Bacchi Vedbendkrands;
I Glade, bort med eders Glæde!
Mit Glæde tabtes med min Moe,
Thi — til Gud under mig at døe;
Ak — under, under mig at græde.

F*n*s P*l*n**.

Til den ædle Digter E. Falsen.
(For i et Exemplar af Samsoes Skrifter.)

Ven! som fortolked' Melpomenes Savn,
Iil! iil! hun kalder Dig det at oprette.
Og til Din ædle Tinding vil hun flette
En Krands, liig den, som hædrer Samsoes Navn.
Naar Themis's Fieldvei trætter Dig at vandre,
Udhviil Dig blidt ved Hippocrenes Væld;
Drik flittelig deraf — det lader vel,
At Eeg og Laurus grønnes blandt hverandre,
O! saa var og min Drøm i bedre Tiid —
Saa mangen gylden Drøm med hine Dage flyde,
Dog synes stundum mig min Aften mere bliid,
Naar jeg mig nægtet Krands seer Venners Tinding pryde.

Rahbek.

Hymne til Harmonien.

Tutti.

Hvad var alle Jordens Glæder
Uden dig, o Harmonie?
Held enhver, som dig tilbeder!
Held os, dig tilbede vi.

Solo.

Floitens Solvlyd, yndigst rørte Strænge
Alt — til Samlyd — til hinanden trænge;
Frydløs trætter monotonisk Klang.
Harmonie, du bød i ordnet Blanden
Reene Toner verle med hinanden,
Da først blev Musik og ædel Sang.

Tutti.

Hvad var alle Kunstens Glæder
Uden dig, o Harmonie?
Held enhver, som dig tilbeder,
Held os, dig tilbede vi.

Solo.

Som i Sang, saa er i alt paa Jorden
Harmonie, din Virkning Lov og Orden,
Fryd og Ynde følge dine Fied.
O, men enten hviler alt i Slummer,
Eller Kaadhed buldrer, Mismod brummer,
Hvor dit Septer ei udbredte Fred.

Tutti.

Hvad var Jordens Held og Hæder
Uden dig, o Harmonie?
Held hvert Folk, som dig tilbeder,
Held os, dig tilbede vi!

Solo.

Kun, hvor du anfører, og forener
Alle Huldgudinder og Camener,
Ikkun der de fæste varigt Hiem;
Ja, hvor dine Rosenbaand omslynge
Alle alle Dyders favre Klynge,
Ikkun der de trivsom blomstre frem.

Tutti.

Hvad var selve Dydens Glæder
Uden dig, o Harmonie?
Held enhver, som dig tilbeder!
Held os, dig tilbede vi!

Solo.

Selv Naturen dine Love hylder
Prægtig Samlyd', kiæk Afvexling fylder

Altings evig ædel skiønne Sang.
Skovens Qvad, men ogsaa Storm og Torden,
Alt er Skiønhed, Nyhed, Held, og Orden,
Alt melodisk og harmonisk Sang.

Tutti.

Hvad var selv Naturens Glæder
Uden dig, o Harmonie?
Held enhver, som dig tilbeder!
Held os, dig tilbede vi.

Solo.

Dødelige! hører, føler, fatter,
Harmonie, Algodheds beste Datter,
Ordned' alt til Samlyd paa vor Jord.
Fryd og Møie, Tordner og Favoner,
Alt — o alt — er væsentlige Toner
I det fælles store Jubelchor.

Tutti.

Hvad er alle Livets Glæder
Uden dig, o Harmonie?
Held hver den, som dig tilbeder!
Held os, dig tilbede vi.

Solo.

Held, o Held hver den, hvis Siæl fornemmer
Fylden af hint Chors fordeelte Stemmer,
Og forøger selv dets Samqvads Lyd!
Vee den døve Usling, som forvilder,
Som ved daarlig Mislyds Skinger spilder
Dets foreente Virkning, Held og Fryd.

Tutti.

Moder til al Jordens Glæder,
Evig blide Harmonie!
Held enhver, som dig tilbeder!
Held os, dig tilbede vi!

Pram.

Aften-Phantasie.

(Helliget Jens Baggesen.)

Wenn dieses Blättchen einer liest,
für den es nicht geschrieben ist,
wie wird er des Phantasten lachen!
(Das mag er!)

Pfeffel.

Blid, Maane! løfter Du Dit Hoved op
bag sølvhvidt Hav, hvor Bølgen til Dig
smiiler:
paa Kirkens Spiir i Mindehyldens Top
med sagte Bævren første Straale hviler.
Lig iisfri Bæk Dit Aasyns Klarhed frem
fra Blomst til Blomst ad Engen sig udgyder,
hvor Lærken blunder trygt i Moderhiem,
og vingeskjulte Næb til Sang ei lyder.
Alt stiger Du — see! Lyset spreder sig

ind under bøjet Eeg, den Hiortens Bolig;
han rejser takket Isse, skimter Dig,
og synker atter ned, og slumrer rolig.
Den aftenmuntre Fisk i natlig Dands
tidt over spejlklar Flade let sig hæver,
og hen med sivrig Bred Dit Billeds Glands
i stedse større Bølgekredse svæver.
Hiin Elsker gjækker Du med spøgfuld Lyst.
Mod Havens Dør han vagtsomt Øre holder;
og Hjertet banker højt i glade Bryst,
mens fjerne Timeslag han nøje tæller.
"Hun kommer ej — paa Skrømt hun stævnet har —":
nu spejdes sidste Gang fra Hegnets Dige:
bag buet Hække fro han bliver vaer
et hvidklart Skin, saa ligt den slemme Pige.
"Alt er forladt! thi tro var hendes Bud.

"Den arme Slut vist kjæmpet har med Møje,
"før hun fra Fængselhjem slap heldig ud,
"og blændet fik sin vrantne Værges Øie."
Men — hvi hun dvæler, han dog forske maae.
"Nej! aldrig skal han, Maane! Dig forlade!
"Hvad nys saa fro med opfyldt Haab han saae,
"Din Blinken var igjennem Høstens Blade."
Tungmodig stirrer han mod Stedet hen,
og ej den Huldes lette Fodtrin hører,
og vækkes først af Dvalens Drøm igjen,
naar kjelne Røst i kydske Favn ham fører.
Mens, tryg ved Glædens Ruus, han mindes ej,
at Fiendeblik ved Dig let Stevnet røber,

Du venlig viger bort fra skiulte Vej,
og, til Forliig, i mørke Sky dig svøber.
For Elskovs Børn Du stedse tryllersk var,
og Du gav Eensomhed dens milde Glæder:
velsignet lyste Du saa mangt et Par
fra Kredsens Larm til Fredens tause Steder.
Blufærdigt Ja, — den bange Bejlers Trøst —
som Pigen tør i Dagens Stund ej give,
faldt for Dit Aasyn tidt med salig Lyst,
og ved Din Gjenkomst sødt skal mindet blive.
Med Moderhuld Du saae til Adam ned:
da tændtes Haabets Lys i Mandens Hierte;
og, vakt ved Dig af første Slummers Fred,
han lønnet blev for kjelen Længsels Smerte.
I Fryd hengleed hans Fødsels skjønne Dag,
trindt om ham spirede kun barnlig Glæde:

hver løvrig Green var ham et venligt Tag,
hver rosenkrandset Høj hans Kongesæde.
Fro hørde han med taus og henrykt Aand
i Palmers Top den muntre Qvidren lyde:
fro fandt han Træet, bøjet til hans Haand,
paa bladfuld Arm ham saftrig Frugt at byde.
Fra Bjerg til Dal kun tryllet Øie saae
fornyet Fryd hver kjedsom Stund forsøde:
i Blomstereng den ved hans Side laae,
og steeg fra svale Bæk ham blid i Møde.
Saa randt den første Dag i sorgløst Hiem;
Alt kjølig Vind med spæde Rose spøger,
bag Bjerget straaler Aftenrøden frem,
og sorten Myrthelund sit Mulm forøger.
Mens Adam stirrer did, forladt af Mod,
hvor Solen sidste Glimt til Eden kaster,
gaae Havens Dyr i Rad forbi hans Fod:

hvert med sin Mage bort til Hvile haster.
Tungt skuer han dem vandre stedse to,
tungt hører Fugl ved Fugl paa Reden klukke:
mismodig søger han til eensom Ro,
hvor Søvnen snart skal graadfuldt Øie lukke.
Kort slummer han. Du, Maane! rejser Dig,
og lyse Glands igiennem Hytten bæver:
i venlig Drøm sødt Øjet aabner sig,
og flux fra Green til Green forundret svæver.
Mens rørt han knæle vil til takfuld Bøn,
tæt ved hans Leje sig en Skabning rører,
saa liig ham selv, skiøndt tifold mere skiøn,
"min Adam!" han med kjerlig Bæven hører.
Han studser, undres, mægter intet Svar,
men salig synker ned til kjelne Qvinde —

Fra denne Stund Du, Maane! været har
for Elskovs hulde Børn en kjer Veninde.

Naar Solen viger, Dagens Straaler
flye,
og Nattens Slør med Taushed Jorden dækker,
Dit første Blink fremkalder Liv paa ny,
Dit fulde Smiil hver søvnmat Skabning
vækker.

Fra mørk og vildsom Sti til sveegne Vej
Du lyser huld hiin Vandrers Fod tilbage;
det svundne Dødens Svælg han skuer ej,
thi hist ved Dig han øjner Børn og Mage.
Snart tolkes ham, at nys betraadte Sti
til bratte Klint, saa manges Gravsted,
leder,
og i de Kjeres Kreds nu farefri
hans Jubelløv Din Varsel fro tilbeder.

Henstødt af vilden Storm til fremmed
Kyst,
en Sømand bleeg seer mulmrig Nat i Møde;
den bryder frem, og mørkner sidste Trøst —
kun Glimt af nære Død hans Qval forsøde.
Død svømmer trindt om ham i knuste Vrag,
snart aabner den en Grav blandt vrede
Bølger,
snart buldrer den i Stormens hule Brag,
og snart med svovlblaae Lyn den ham for-
følger.
Mens han i langsom Død seer tifold Harm,
ej mere Tordnens Røst i Luften lyder:
bag svangre Sky bortruller Stormens Larm,
og kruset Bølge let i Havblik flyder.
Men nu, skjøndt revet ud af Dødens Favn,
i Nattens Mulm han ingen Frelse skuer:

ej tør han flye, ei søge vindfri Havn —
paa fremmed Kyst erfarne Sømand gruer.
Klar, Maane! stiger Du fra Havets Skiød:
flux rappe Haand det siunkne Seil da hæver;
blandt høje Skjær hist, mellem Liv og Død,
nu Kjølen, frelst ved Dig, med Jubel svæ-
ver.

Du smiler moderblid til Dydens Ven,
der spejder Brødres Vel paa natligt Leje:
med Varsel tindrer Du ned over den,
der gaaer til Udaad frem ad skjulte Veje.
I Høitids Glands Du lyser trefold klar,
hvor Glæden Dig til festligt Vidne kaarer:
og ofte Du veemodig straalet har,
hvor Sorgen ofred Dig de bittre Taarer.

Du venlig saae til mig i Vuggen ned,
naar, dysset hen ved Moders kielne Sange,

jeg snart sov rolig ind i stille Fred,
snart søgde glad Dit lyse Skin at fange.
Tidt, naar min Moder da ved Lejet sad,
og Tanken foer til slibrig Fremtids Minde,
for spæde Glut med sværmersk Aand hun bad:
"gid skyldfuld vaagen Du ham aldrig finde;"
Saa venneblid Du straalede til mig,
da jeg paa Faders Skjod i Barndoms Dage
med hævet Øje stirrede mod Dig,
og hørde glad ham Oldtids Daad gjentage.
Men dobbelt festlig, tifold mere sød
Din milde Glands om al Naturen smiilde,
da Pagtens Ja fra Lines Læber lød,
da første Gang ved Lines Barm jeg hviilde.
Naar, under lave Tag i skjulte Dal,
jeg Dagen seer i huuslig Fryd henglide,
og Vinternatten selv forsvinde skal

lig Adams første Nat ved Evas Side,
da smiile Du som Ven til Venneħiem!
velkommen vi som elsket Giæst Dig byde:
og tidt ved Dig hiin Stund skal kaldes frem,
og atter Bryst ved Bryst vor Eed da lyde.

Naar efter glade Dage, mæt af Aar,
til sidste Søvn jeg lukker brustne Øie:
naar bleg Eline hen mod Lunden gaaer,
hvor Roser sig ned over Graven bøie:
naar der af rørte Søn hun fordrer Eed,
"at han mod Ven og Qvinde tro skal være!"
gid i det Smiil, Du kjerlig sender ned,
min Søn om stille Taal Du blid frembære!

Men — o! hvis den, der fiendsk har hadet mig,
did træder glemsom hen i Fremtids Dage,
og rødmende fra Graven vender sig,

og ej mod den tør rolig see tilbage:
naar tungt han mindes nu hver bitter Drik,
han draabeviis har rækket mig i Livet,
da smiil til ham i qvalfuldt Øjeblik:
"den Slumrende har ærlig Dig tilgivet!"

*   *   *

Dit Venneaasyn, Skjald! mit Hjerte spaaer:
at ej selv lille Gave Du forskyder.
Naturens egen Sanger ej forsmaaer
den Blomst, Naturens simple Søn ham
byder.

F. Hoegh Guldberg.

Endelig Erklæring.

Den sande Følelses grunddybe Elv
Henrinder uden Sprudlen i sig selv,
Og den Religion, Naturen selv os lærte,
Hvis Andagt gløder i vort eget Hierte,
I Røg og Gnister ei med Knittren bryder ud;
Dens hellige, dens reene lyse Lue
Udsvæver ikke pralende til Skue;
Men brænder, nært af Dyd, og eene seet
af Gud.
Den kolde Hiertets Væld i Talens Bække leder,
Og den tilbeder ei, som overlydt tilbeder.
Amanda! som i Duggens Draaber sig
Gienspeilet Solen seer, naar den af Østen
stiger,

Saa tusindfold gienstraalet seer Du Dig
I Dagens Konges *) Dig hengivne Riger!
Hvert Øie, Du Dig speiler i,
Din Yndes Himmelglands fortryller
Med stærkere, med svagere Magie,
Som mindre eller meer det Støvets Taage
tyller.

Amanda! men blandt Millioner fik
Af Føbos ingen et saa dannet Øie,
Som jeg for Himlen i Dit Blik.
I intet speiler Du Dit Værd saa reent, Du
høie!
Ei blot den Fod, hvorunder Floras Spæde
Med Smilen segne blandt nedtraadte Straae;
Ei blot den Haand, af hvilken jeg med Glæde

*) Apollos.

Mig lod til Ridder blandt de Døde slaae;
Ei blot de Lokker, i hvis gyldne Ringe
Sig Frieked selv med Vellyst binde lod;
Ei blot den Vært, som Grazier omsvinge,
Som Amathusias er krum imod;
Ei blot, hvad Mængdens Blikke selv fortryl-
ler,
Din indre Guddoms ydere Gestalt,
Det skionne Støvets Slør, Din Siel om-
lyller,
Med al sin Trolddom i mit Øie faldt —
Men denne Aand, som i Dit Øie maler
Med meer end Stierners Glands hvad intet
Øie seer,
Som Viisdoms eget Sprog paa Dine Læber
taler,

Og i hver Mine hellig Ukkold teer;
Den ædle, store, høie Siel, som hæver
Dig over Din Gestalt, saa høit, som den
Sig over andre hæiner, naar Du svæver
I Graziernes Dands blandt Muser hen;
Det milde, fromme Hierte, som fornemmer
Meer smertelig end egen andres Nød,
Og selv i Viraks-dampen aldrig glemmer,
At Adams Blod i alles Aarer flød;
Den taagefrie Forstand, den sieldne Evne,
Som skiælner flux hver Gienstands rette
Værd,
Og det, jeg veed ei hvad, som intet Ord
kan nævne,
Som idealtilvinder al din Færd,
Den i Dit heele Væsens Yndigheder

Fuldendte, mageløse Harmonie,
Der samler i sig selv de Træk, Naturen
spreder,
Til frie, selvstændig Eenheds Melodie —
Det alt, Amanda, med en Himmels
Fylde
I min Beundrings Øie speilte sig;
Og — see Dig, som Du er, og ei for evig
hylde
Din Guddom — ganske see Dit heele Dig,
Og ei mit heele Liv til Offer dig berede,
Og ei med Aand og Sands Dig evig at til-
bede —
Umueligste blandt al Umulighed for mig!
Men min Tilbedelses utømmelige Elv
Henrinder uden Sprudlen i sig selv;

Og den Religion, som Dine Smiil mig
lærte,
Hvis Andagt gloder i mit fulde Hierte,
Ei bryde skal i Ords forvovne Gnistren ud:
Dens hellige, dens reene, lys: Lue
Udsvæver fra sit Alter ei til Skue;
Den brænder nært af Dig, men eene seet
af Gud.

Baggesen.

Til Palmine.

Skaberen bød, og vor Jord omstraalte utallige Speile,
Eet dog det andet ei ligt, dunklere dette end hiint.
See! han speilte sig selv, og afstraalte sin Glands i dem alle,
Heele den skabte Natur saae ham i Skabningens Alt.
Mennesker skued ham först i Mennesker. Elskte! blandt disse,
Du, det reeneste Speil, viiser ham tydeligst mig.
Nærmere straaler han mig, og ligere Sig, i Din Ynde

Dig vil jeg elske i ham, ham vil jeg elske i Dig;
Elske Ham, som man Dig, og Dig, som man ham bør at elske:
Reen, uskyldig, med Fryd, barnlig, og nøisom, og troe.

Baggesen.

Over en Moder, af hendes Datter.

Fred, velgiørende Moder, omgive Din Skygge!
Ved Din Side jeg saae klarere straale hver Dyd.
Ak, ei allene Dit Ord, men Exempel i Vandel og Adfærd
Lærte Din Datter saa troe, hvad hun som Moder bør skye.

Æ.

Krigernes Afskeed.

Hymne.

Originalen af Chenier.
Musiken af Mèhul.
Oversættelsen af P. A. Heiberg.

En Repræsentant.

Sejersæl Friheds Røst os aabner Ærens
Bane,
Og dens Almagt styrer vor Fod;
Ja fra Syd- og til Nord skal dens frygtede
Fane
Gyde i sine Krigere Mod.
O skielver nu for Eders Dommer,
For Retfærdigheds hellige Krav!

Seer Folket, Souverainen kommer!
I Tyranner! gaaer ned i Jer Grav!
Op! spænder Sværd ved det mandige Belte!
Gaaer at seire paa Land og paa Søe!
Gaaer at stride for Frihed som Helte,
Som Helte for Frihed at døe!

Chor.

Folket. Op! spænder } Sværd ved det man-
Krigerne. Vi spænde } dige Belte,
Gaaer } at seire paa Land og paa Søe,
For }
Gaaer at stride for Frihed } som Helte,
O! for Frihed vi stride }
Som Helte for Frihed { at / vi } døe.

En Moder.

Langt fra os være Sorg og feige Qvinders
Smerte!
Nei, vi signe Sønnernes Daad.
Den er Fryd og Triumf for et moderligt
Hierte;
Eene Kongerne koste den Graad!
O gaaer, at hellig Pligt opfylde!
Slukker ud den fortærende Brand!
Det Liv, I Eders Mødre skylde,
Det tilhører Jert Fædreneland.

Chor af Mødre.

Op spænder Sværd o. s. v.

Almindeligt Chor.

Folket. Op! spænder } Sværd ved det man-
Krigerne. Vi spænde } dige Belte! ꝛc.

Tvende Oldinge.

Disse Sværd', unge Mænd! er' Eders Fædres Gaver;
Mindes os ved Sejerens Maal!
Og indvier i Blod af de Konger og Slaver
Det af Fædrene signede Staal.
Og hører Himlen vores Sukke,
Fødebygden Jer hædrede seer,
At Eders Fædres Øine lukke,
Naar Tyrannerne er' ikke meer.

Chor af Oldinge.

Op spænder Sværd o. s. v.

Almindeligt Chor.

Folket. Op! spænder } Sværd ved det mandige Belte o. s. v.
Krigerne. Vi spænde }

En Yngling.

Taaler ei, tappre Mænd! man svage Børn
os kalder!
Nei vi gaae med Eder i Felt.
Mod og Dyd hører ei til nogen særskildt Alder;
Hercules var i Vuggen en Helt.
Gaaer! leder os paa Ærens Bane!
Og vi styrte med Fienderne hen.
Men falde vi ved Friheds Fane,
O saa siger: de døde som Mænd!

Chor af Ynglinge.

Vi spænde Sværd ved det mandige Belte,
For at seire paa Land og paa Søe.
O for Frihed vi stride som Helte,
Som Helte for Frihed vi døe.

Almindeligt Chor.

Folket.	Op! spænder	Sværd ved det mandige Belte, o. s. v.
Krigerne.	Vi spænde	

Tvende Hustruer.

Ja til Kamp! ja til Strid! som nye Spartanerinder,
Eders Qvinder byde jer: gaaer!
Kommer seirende hiem! stedse Kierlighed binder
Sine Myrther i Heltenes Haar.
Men falde vore Mænd med Ære,
Eders Hænder da vorde vor Trost!
I Mindet Eders Roes vi bære,
Eders Hævnere under vort Bryst.

Chor af Hustruer.

Op! spænder Sværd ꝛc.

Almindeligt Chor.

Folket. Op! spænder } Sværd ved det mandige Belte, ꝛc.
Krigerne. Vi spænde }

En ung Pige.

Endnu kiende vi ei til Hymens søde Lænker,
Baand, der yndes af Frihedens Gud.
Vider dog, kiekke Mænd! at hvo i Løndom tænker
Mellem os at udkaare sin Brud,
Han komme seierrig tilbage,
Skiøn af Dyder og hædrende Saar!
Kuns den kan elsket Haand modtage,
Som for Frihed og Ligheden slaaer.

Chor af unge Piger.

Op spænder Sværd ꝛc.

Folket. Op! spænder } Sværd ved det man-
Krigerne. Vi spænde } dige Belte, ꝛc.

Tre Krigere.

Hør vor Eed, Frieheds Gud! ved dette Staal
vi sværge,
Ved den Ild, der liver vor Barm,
At vi skal giennem Sværd', giennem Søer
og Bierge,
Bane Vei for vor hævnende Arm.
Og naar i evig Nat vi sænke
Kongemagten med Kongerne ned,
Vor Haand og Tapperhed skal skienke
Heele Jordkloden Frieheds og Fred.

Chor af Krigerne.

Vi spænde Sværd ved det mandige Belte,
For at seire paa Land og paa Søe.

O for Friehed vi stride som Helte,
Som Helte for Friehed vi doe.

Almindeligt Chor.

Folker. Op! spænder } Sværd ved det mandige Helte,
Krigerne. Vi spænde }

Gaaer } at seire paa Land og paa Soe!
For }

Gaaer at stride for Friehed } som Helte,
O for Friehed vi stride }

Som Helte for Friehed { at / vi } doe!

P A Heiberg

Prolog,

bestemt for et Privattheater.

Ved ædel Virksomhed for Brødres Gavn
At vinde sig et stort og hædret Navn;
At prises end af fierne Fremtids Slægter,
Som Friheds, Dyds og Sandheds troe Forfægter,
Er skiønt og herligt — lykkelig den Mand,
Som denne sieldne Roes fortiene kan! —
Men han, som ærlig søger at udbrede
I mindre Kreds fornuftig, ædel Glæde;
Som friske Roser strøer paa Livets Stie,
At Vandreren, der iler dem forbi,
Kan dvæle her, og finde Fryd og Hvile,
See fremad mod sit Maal og rolig smile,

Hans Lod ei mindre skiøn og herlig er;
Han — ogsaa han er Roes og Hæder værd. —
Hiin Viisdoms Søn vi taus Beundring
yde,
Som Lyset bød af Fordoms Nat frembryde;
Som Overtroens tykke Mulm forjog,
Og Sandhed frem af skiulte Giemmer drog:
Ærbødig hædre vi hver mandig Tanker,
Som løsned' Despotismens tunge Lænker,
Hvis høie Raab fremkaldte Mennesket
Til Følelsen af Borgerværd og Ret.
Med om Fortrolighed, med Brodervarme
De blide Musers Dyrker vi omarme,
Som villig lod Kamenens hulde Røst,
Og, mens han fremmer Gavn, udbreder
Lyst;

Som mild os byder, Glædens Værd at fatte,
At samle og at vogte paa dens Skatte;
Som vennehuld aftørrer Kummers Graad,
Og lærer os at sløve Smertens Braad;
Og, medens vi hans Idræt froe velsigne,
Vi føle Mod og Kraft til ham at ligne,
At virke trolig til vor Broders Held,
Og gyde milde Glæder i hans Siel.
Kan vi da ei, som Evald, Harpen røre,
Ei Islands sieldne Mesterpensel føre,
Hver stræber dog i sin indskrænkte Kreds,
Giør andre glade, og er selv tilfreds.
Ei var det Lyst at vinde Hædersnavne,
Ei Haab om fierne Folkeslag at gavne,
Ei Higen efter sildig Fremtids Roes,
Som her ved Musers Alter samled' os;

Unævnt, ukiendt vort lille Samfund være!
At glimre ved vor Konst vi ei begiære:
Kun, Venskab! du vil smile til os ned,
Som da vi først dig vied' dette Sted;
Kun at vi altid, naar vi her fremtræde,
Maae nyde, og meddeele skyldfrie Glæde:
Det er vort Ønske — meer vi ei attraae;
O Held enhver, som dette Maal kan naae!
Vi naaede det! — Alt mange skionne Dage
I frydfuldt Minde kalde vi tilbage,
Endnu i Dag vi byde mangen Ven
Et hierteligt: Velkommen her igien!
Velkomne I, som Glædens Rost adlyde,
Dens Gaver med usmittet Hierte nyde!
Og du, som savner Fryd, og er den værd,
Du finde den hos os! Velkommen her!

Gid aldrig nogen dette Sted forlade,
Som ikke glædtes, ci saae Venner glade! —
Gid, selv naar dette Samfund er ei meer,
Erindring om dets Fryd os vorde kiær!

o ÷ δ.

Efter Cronegh.

Et evigt Navn jeg ikke har i Vente;
Og dette Savn jeg bærer meget let;
Men dersom Verden dette Hierte kiændte,
Maaskee den ynked', yndéd', agted' det.

N.

Elegie

til en Ven ved hans Hustrues Død.

Billig er Din heede Graad, Din Smerte,
Og Din Jammers høie Klageskriig!
Skiæbnens heele Vælde traf dit Hierte,
Tomhed, øde Nat omgive Dig.
O din fromme, troe Veninde hviler;
Døden ruger paa det kolde Leer!
Hendes blide Læbe meer ei smiler,
Hendes Moderhierte slaaer ei meer.
Billig ogsaa mine Taare rinde
Ved Din Smertes Graad, Du ædle Mand!
Ei for Din hensovede Veninde,
Som gik evig bort fra Sorgers Land;
Ei fordi vor gode Fader kalder

Sine eldste Børn til Glædens Hiem,
Ei fordi den svage Hytte falder,
Som til Jordens Kummer hæfter dem.
Nei! jeg tænkte tit paa Gravens Hvile,
Og den syntes mig saa salig sød,
Og jeg veed, at alle Himle smile
Ved den Frommes hoitidsfulde Død.
Men — at Du skal lide — Du skal græde —
Du skal krympe Dig for Smertens Braad;
Du, som vilde alles, alles Glæde,
Du, som vilde standse alles Graad,
Og at eenlig, raadvild Du skal vanke,
Lede ængstelig om Haab og Trøst,
Du, som brugte Livet til at sanke
Viisdom, og at søge Sandheds Røst;
Det er bittert — derfor Klagen lyder,

Ædle, vise, gode Mand for Dig;
Ei Din svage Ven forvoven byder
Dig en Tröst, som neppe qvæger mig.
Men naar Lynets Flamme meer ei glimter,
Naar den höie Torden tie maae,
Naar Du atter mellem Skyen skimter
Haabets Stierne i det rene Blaae,
Da skal evig Viisdom selv udrække
Trostens rige Bæger til sin Ven;
Sandhed skal med Himmel-Toner vække
Dig af Smertens Dovelser igien;
Og, oploftet over Jordens Sorger,
Med et Aasyn fuldt af Sielefred,
Alt i Haabet Evighedens Borger,
Skal Du see vor Faders Kierlighed;
Og med Dine Born Du da skal træde

Rolig til den Dyrebares Grav,
Og lovsynge Gud for hver en Glæde,
For hver Lidelse, han naadig gav:
Priis ogÆre være Gud, som byder
Prøvens korte Stund at fare hen!
Ære være Gud, som lønner Dyder,
Og som samler sine Børn igien!

C. A. Lund.

Fantasie paa Bredden af Thunersøen.

(Af den hidtil utrykte Fortsættelse af Labyrinten.)

O Digtkunst, i Skiønheds uskyldige Skiød
Undfangede Psyche din himmelske Spire,
I Cyprias Lund, hvor din tryllende Lyre,
O Fobos, ledsaget af Cynthias Sukke gienlød;
Hvor Øret og Øiet og Hiertet fandt Hvile,
Hvor Aanden i Saligheds Forsmag henflød,
Omtonet af legende Vestvindes Susen,
Af Fuglenes Qvækken og Bækkenes Brusen,
Omstraalet af Lysets syvløvede Krands,
Omsvævet af alle Chariter i Dands,

Fortryllet af Jordens og Vandets og Luftens
og Himmelens Smile!

Did henbragte Eros sin rødmende Brud —
Hvor bæved det vellystberuusede Hierte!
Det ahnede Friehed, og Viisdom, og Gud
I smertelig Fryd, og i kildrende Smerte —
Jomfruelig bly, men og qvindelig øm,
Den rødmende Brud sank i Brudgommens
Arme,
Og Angestens Iis i Henrykkelsens Strøm
Hentøedes ved Kierligheds smeltende Varme.
Da slumrede Psyche paa Roser i Cyprias
Lund,
Hendysset af alle den vuggende Jords Me-
lodier —
O lette, o søde, o salige Blund!

Hun drømte sig favnet af Gud, i Favnen af
nye Trylterier.

Den henrykte Aand
Fandt, løst af de jordiske Baand,
Sig hævet paa Følelsens Vinge til Himlenes
Himle.

Nedstirrende saae
Den under opsvævende Fødder en Verden
fremgaae,
En skiønnere Verden, hvor tusind' Fortryllel-
ser vrimle.

Baggesen.

Med en tegnet Forglemmigei.

Tor denne Blomst, o beste mellem Piger!
Mit Hiertes bange Ønske tolke Dig?
Om ei et Venskabsblik Dit Svar mig siger,
O, da er jeg ulykkelig!

Jeg saae Dig, skjøn i Uskylds Morgenrøde,
Paa Glædens stormfri Rosenenge gaae,
Og høit mit Hierte banked' Dig imøde;
For ingen har det banket saa.

Vil Ondskab ogsaa dette fra mig rive,
Det Glimt af Haab, at yndes lidt af Dig?
Skal selv af Dig jeg glemt og miskjendt blive,
Bagtalt af Dumhed eller Svig?

O, see herpaa, og hviisk da til Dit Hjerte:
"Han er mig tro, han værd at mindes er."
Vel lønligt jeg et større Ønske nærte;
Men tør jeg, tør jeg sige meer?

M. C. Bruun.

Min Gravskrivt.

Han elsked' Dyd, var ærlig Lasters Fiende;
Hans Hiertes første Ønske var en Ven;
Det nægtede ham Himmelen;
Men gav ham Laura til Veninde.

1788. R.

Balvise.

Med lette Trin svæve de Faure omkring
ved Cimblers og Strængeleegs Toner,
til højre, til venstre, i Kjede, i Ring
Gaaer yndige Moer og Koner.

Hist valser en Nymphe, i gløende Barm
lumsk Amor oppuster en Lue.
Naar sagte hun trykkes af Elskerens Arm,
forgjæves vil Øjet ham true.

Man svinger sin Donna, man giør dos
a dos,
en smule Figur med de Andre,
i Øjet staaer skrevet: vi elskende To
jevnsides vor Bane vil vandre.

Nu trætte af Valsen, af Svingen og Dands,
ved Bordet vi Bægerne fylde,
der, Issen omvunden Anakreons Krands,
vi Evan og Muserne hylde.

Der drikke vi glade vort Fædrelands Skaal,
naar Held ønskes Daniens Rige,
da qvæder hver Cimbrer, da klang Bjarkemaal,
ei Dannemænd Skaalen skal svige.

Og yndige Glutter! vor Jordklodes Fryd!
o fylder vort Glas, som vort Hjerte!
klink hulde Veninder — for Ynde og Dyd!
ei vorde vor Følelse Smerte!

Til Slutning en Bompert for Frihed og Roe,
for broderligt Samfund paa Jorden!
vort Bæger vi tømme med Nordboers Troe,
saa sømmer det Mænd i vort Norden.

Reisebeskrivelse

af den Svenske Digter Paykull(*).

Paa Rejsen om Germaniens Lande,
forvandlet til en nye Orphée,
jeg lære skal Nationerne,
at ofre Sang til Dig, Eglé!
fra Elbens og fra Donaus Strande.

Paa Alpebjerges haarde Arm,
hvor Fielde hæves over Fjelde,
hvis stolte Isse, graa af Ælde,

*) Originalen er hidtil utrykt; men Digteren gav mig, ved sit Ophold her i Sommeren 96, med Stykket selv fri Raadighed over Brugen af Oversættelsen.

med Frygt opfylder Vandrerbarm
og strækker sig mod Evigheden,
paa disse Bjerge møder mig
et Billed af Bestandigheden,
som, Hulde! jeg har svoret Dig.

Du veed, mig Skjebnen did vil føre,
hvor Muserne ved Tibrens Strand
skal i Musikens Fædreland
sødt aabne Himlen for mit Øre.
Dog — kan mig denne Vellyst røre
som da, naar, kaldet af Din Røst,
jeg kjælent trykdes mod Dit Bryst,
og kjælen fik Din Cithar høre?

Omtumlet atter, jeg, Egle!
skal Hellespontens Øer see,
hvor Øiet glad i hver Grækinde

forundret, studsende skal finde
en Søster af Chariterne.
Til disse Nympher skal jeg sige:
at hist i Kuldens Fosterhjem
mit Norden ejer selv en Pige
saa om og skiøn, som en af dem.

Naar jeg paa Cypern knæler ned,
hvor Elskovs Altre mig omringe,
Eglé! kun Dig og Kierlighed
jeg skal Gudindens Offer bringe.

Naar over Hellespontens Bølge
Din Elskling fra Europa gaaer,
og frem til Orienten naaer,
Eglé! Dit Minde mig skal følge!
Der, der skal Din Anakreon *)

*) Paykull har mesterlig oversat Anakreon.

Din Priis den sidste Alder lære,
og Kierlighed Dit Navn udskiære
i Cederen paa Libanon!

F. Høegh Guldberg.

Nabo og Gjenbo.

"Gaaer til venstre Side, I Bukke!" — vil Dommeren sige —
"Her paa min høire Haand stiller, I Faar! Eder hen!"
Got! men endnu er eet at haabe. Derpaa vil han byde:
"Kommer, Fornuftige! frem, lige her for mig at staae!"

Pa — Po.

Til min Ven Gustaf Paykull.

Tit med Ærefrygt man taler
Om en fordums Hædersmand,
Der blandt Piger og Pocaler
Graanede i Grækenland.
Hver, som elsker Viin og Piger,
Hver, hvis Siel ved Sangen stiger,
Kiender vist Anacreon.

Ham, med al sin Guddoms Styrke,
Phoebus gav sin Digteraand;
Amor Kraft at Skionhed dyrke;
Bacchus Bægret i hans Haand.
Stedse sang han: "Ven, glem Sorgen!
Elsk og drik i Dag! — i Morgen
Banker Døden paa din Dør!"

Men hvad Under vel, at lutter
Honning fra hans Læber flød!
Grækenland har skionne Glutter,
Og ders Viin er nektarsød.
Pigers Kysse og Pocaler
Skabe selv blandt Cannibaler
Mangen halv Anacreon.

Du, hvis Harpe Phoebus stemmer
I det evig kolde Nord!
Der hvor Solen Jorden glemmer,
Der hvor ingen Ranke groer!
Ven! paa hvilke fjulte-Veje
Vandt Du Dig til Arv og Eje
Tejer-Bardens hele Aand?

Sikkert Snillets Guddom kjendte
Svenske Pigers Tryllemagt;

Og den Viin, Dig Bacchus sendte,
Var for Dig tilsidelagt.
Den, til hvem de Piger smile,
Over hvem to Guder hvile,
O! han er alt hvad han vil.

Lad os om vort Bæger hænge,
Venner! Bacchi Epheukrands!
Leve Harpens gyldne Strænge!
Leve Piger, Viin og Dands!
Hoit i Chor vor Sang sig hæve:
Længe sjunge, længe leve
Scandiens Anacreon!

Kbhavn den 2 Julii 1796.

P. A. Heiberg.

Til Palmine.

Palmine! vi vil elske, være glade,
Og mindste Glimt af Kummer kysse bort;
Thi, Elskte, til at sørge, til at hade,
Vort Liv er alt for dyrebart og kort.
Lad følesløse Daarer til os skeele,
Lad Nid bagtale vores skyldfrie Lyst;
Vi den med smilende Foragt vil deele,
Tæt trykte til hinandens ømme Bryst!
Hvi skulde Sorg forbittre vore Dage?
Naar Solen er i Vester dalet ned,
Vi heele Natten har igien tilbage,
Den tause Nat, saa sød for Kierlighed;
Og naar i Øster Solen atter stiger,
Vi muntre høre Lærkens Morgenlyd;

Vort Liv den med een Dag endnu beriger,
Som og skal svinde bort i lutter Fryd.
Kun den, hvis mørke Siel er Avinds Sæde,
See Glæden evig lyne sig forbi;
Lad Elskovs daarlige Foragter græde —
Vi ville lee, vi ville kysse, vi!

Baggesen.

Overskrivt og Kapitel.

Epigrammer! dog ej saa frække! — "Hvor-
"for ej? Vi ere
"Overskrivterne kun; Verden Kapitlerne har!"

Pæ — Po.

I G. L—s Stambog.

Bag skjulte Fremtids Slør at ville kige,
Er daarlig Stolthed — er en selvvoldt Qval.
Hvad Frugter ventet Høst os bringe skal,
Det prøver Taaben kun at forudsige.
  Nei, kun det Øieblik, som er,
Kun det er vores — klart som Lynets Flamme
Det røber os sit hele, høie Værd;
Det vinker os, men svinder i det samme.
  Den Viise griber det — han ene nyder
Dets rige Gaver, hver den Fryd, det byder.
Han trøstig sanker sig en Skat deraf —
En Skat, ei Voldsmand røver ham, ei Grav.
  O den er viis, som veed at være fro,
Som strøer med Roser Livets Bane,

Som sværger Uskylds, sværger Retsinds Fane,
Og kjender Dydens høje, blide Roe.

Hans Liv er intet Blendværk — ingen
Drøm.

Hans Øje roligt skuer Tidens Strøm
Med aldrig standset Bølge sig fremskyde.
Hver Blomst, som spirer paa dens Bred, er hans.
Hans Skytsaayd fletter ham en Myrtekrands,
Som evig grønnes, evig ham skal pryde.

* * *

Iil, Ven! hvor Pligters Stemme kalder dig!
For Dig skal Glæder blomstre allevegne;
Og naar Du vanker hist i Norges Egne,
Du mindes fælles Fryd, og mindes mig!

Liebenberg.

Gravsang.

Du! hvis skiulte Haand fremleder
Hver ad Banen, han betræder,
Livets Fader! Dødens Gud!
Giv, at vi ved Graven sanke
Mandig Alvors Eftertanke,
Os ved Aand og Taal bereder,
At modtage Dødens Bud.

Hver en Gravhøi, som sig hæver,
Raaber til enhver, som lever:
See, og føel, alt Kiød er Høe.
Barn og Yngling, Manddom, Alder,
Hvert et Blun til Graven kalder,
Viisdom kun for Død ei bæver;
Eene Vise roligt døe. —

Vejer Daad og tæller Dage,
I som ville see tilbage
  Uden Nag til svunden Tid.
Lader aldrig Brødre savne
Eder, hvor I kunne gavne;
Naar I da skal heden drage,
  Vorder Afskeds-Timen blid.

Th. Thaarup.

I Schleppegrells Stambog.

Lig Memnons Støtte, kold, og uden Liv,
  Mit Orgel ubevidst jeg stod
I Nattens Mulm, hvor sieldne Lyn af Fryd
  Forgiæves glimted mig imod;
Men Memnons Støtte lig, da Phøbus rød
  Fra Himmelbuens østre Rand
De første Straaler paa dens Isse skiød,
  Og tændte dens Metal i Brand,
Jeg pludselig blev varm og fuld af Liv,
  Da Danmarks Digtersol opgik;
Jeg sang — din Solsang, Evald! var det Bliv,
  Hvorved mit Orgel Stemme fik.

Din høie Solsang tændte første Gang
Med apollonisk Ild min Siel —
Men aldrig glemmer jeg, at denne Sang
Var Evalds Sang til Schleppegrell *).

Baggesen.

*) Haab og Erindring.

Min Bakkehuusphilosophie.

Roes, Riigdom, Elskov, Venskab selv er Skygge,
De svinde hen, i det du favner dem;
Du paa dit Hiertes Fred dit heele Held kun bygge,
Da har du Bakkehuus, hvor du har Hiem.

Rahbek.

Til

Hr. Directeur og Universitetsbogtrykker

P. Marqvard Høpfners

Bryllup.

Mel. Og Odin han sendte Hermoder afsted.

Og det vel omtrent monne være eet Aar,
Da hørtes Hr. Marqvard at sige:
"Farvel Directeurskab og Corpus og Gaard!
"Jeg helker mig havde en Pige!"
"Farvel nu Avis, Almanak, og Program,
"Forordning, Placat, og deslige!
"Med videre verdsligt og aandeligt Kram,
"Nu tænker jeg kun paa min Pige."
"Farvel Consistorium og Cancellie,
"Patronus og Rector tillige!

"Jeg fra Eders Tieneste siger mig frie,
"Og vil kun adlyde min Pige."

Kong Amor han hoved' saa saare de Ord,
Og hortes i Skiægget at sige:
"Nu vel da, Hr. Marqvard! ham skee,
som han troer!
"Og vel skal han have den Pige!"

"Og da han nu er al sin Tieneste qvit,
"Han strax i min Tieneste træde;
"Dens Byrder og Møie de føles saa lidt,
"Og rigelig lønnes med Glæde."

"I mig en Patronus og Rector han faaer,
"Hvortil han har aldrig havt Lige,
"Der ikkun ham byder, hvad selv han at-
trager,
"At leve ret glad med sin Pige."

"Og hver en Forordning fra mit Cancellie
"Han glad vil modtage, og lyde;
"Dem alle der findes det selvsamme i,
"Og han dem vist aldrig vil bryde."

"Og selv skal jeg skrive ham Elskovs-Avis,
"Og han den skal læse med Gammen;
"Thi deri hvert Ord er hans Pige til Priis,
"Og sandt skal det være tilsammen."

"End bedre skal ham Almanakken anstaae,
"Thi aldrig dens Spaadomme svige;
"Og glade og kierlige Dage de spaae
"For ham og hans elskede Pige."

Saa talede Elskovs almægtige Gud;
Det siger jeg eder for sande;
Thi leve Hr. Marqvard, og leve hans Brud!
Gid længe hans Tale de fande! —

Rahbek.

Nyt Krigsforslag,

istedenfor de mange unyttige Fredsforslag.

Med Legemer og Siæle Tydskland spøger
I Spil med Frankerig, som aldrig frøgtes
for:
For Tiden fødes næsten alle Bøger;
For Tiden næsten alt dets Mandskab døer.
Hver Messe de, som skrives for, blir færre,
Og de, som foreskrive, fleer, desværre!
Slet ingen veed, hvad der blir af tilsidst;
Men at den Spøg gaaer alt for vidt, er vist.
O hører dog mit Raad, I Herrer Stater,
Europas smaa og store Potentater!
Slaaes efter Hiertens Lyst saa længe, som I
vil;

Men for eengang at vinde ved jer Spil,
Som nu formindsker got, og ikkun ondt forøger
I hvert et tabt, og hvert et vundet Slag,
Slaaes ei med Bønder meer, men slaaes med Bøger!
Saa vinder Verden, hvis Gevinst I søger,
Dog i det mindste ved hvert Nederlag.

Baggesen.

I H. W. L—s Stambog.

Min Muse, Ven! sig ei forvoven svinger
Med pindarsk Flugt mod Himmelen;
Den ikkun stundum med undseelig Rødme bringer
En Krands af Markens Blomster til sin Ven.
Dog er dens Komme festlig for mit Hjerte.
Taknemmelig velsigner tidt min Aand
Den Stund, da førstegang med frygtsom Haand
Jeg Harpen greeb og Phøbi Smiil begierte.
Til Dydens Priis — saa bød min Muse mig —
Indvie Du hver Sang, jeg Dig vil lære!
Da herlig, stor og sand den Løn skal være,

Som jeg fra Glædens Fader bringer Dig. —
Hver Dydens Ven skal ogsaa vorde Din,
Og broderlig Dig trykke til sit Hierte.
Naar Kummer maler sig paa blege Kind,
Ved Vennebarm Du glemme skal Din Smerte. —

Tak, Muse, tak! — din Løn er himmelsk stor,
O Held mig! at dens hele Værd jeg kiender!
Til Glæders Hjem forvandler sig vor Jord
For den, der fandt en Kreds af ædle Venner.

* * *

Ved Musers Altar fandt jeg ogsaa Dig,
Retskafne Ven, som ærlig Haand mig rakte!
Bliv stedse ved at ynde, elske mig,
Og mig Dit Hiertes Bifald værd at agte!

Liebenberg.

Leonore.

Ved vildsom Stie, i øde Egne,
Dybt under moo-begroede Steen,
Hvor Nædsler Gravens Fred indhegne,
Der hvile Leonores Been.

Som Lærkens Flugt mod aarle Morgen
Var hendes Ungdom let og froe,
Fra Armod hun bortsmiilte Sorgen,
Og Mistvivl skabte hun til Roe.

Men ak! den Bæk, i Vaaren rinder,
Udtørres ved Midsommers Brand,
Kun alt for hastig Vaaren svinder,
Og der, hvor Bækken løb, er Sand.

I landlig Dal, blandt Fredens Hytter,
Omringet af Natur og Held,

Hvor Uskyld Livets Roe beskytter,
Der leved' Don Emanuel.
  Hans Siæl var bliid som Tagos Bølge,
Der gleed forbi hans stille Borg,
Og skien, som Biergene, der dølge
Hiint Glædens Hiem for Verdens Sorg.
  Ømt lindrede han Usles Smerte,
Han var Elendighedens Ven,
Thi meer end Guldet gav hans Hierte,
En kiærlig Taare gav han den.
  En Datter var hans Haab, hans Glæde,
Lenore var hans Alders Trøst,
I Dyds og Uskylds Blomsterkiæde
Hengleed hans Dages skiønne Høst.
  Her saae han Livets svundne Dage,
Dets Glæder og dets Lidelser,

Med Rolighed han saae tilbage,
Med Viisdom veied' deres Værd.
  Ved Foden af de stille Høie
I Aftenrødens Purpurskiær
Forglemmende hver jordisk Møie
Han følte glad Naturens Værd.
  Med Tanken til den Evighøie,
Med stille Tak han reiste sig,
Da stod en Yngling for hans Øie
Nedbøiet og ulykkelig.
  Kun enkelt paa de blege Kinder
En kold, en bitter Taare randt;
Ak! uden Lindring Taaren rinder
For den, som ingen Venner fandt!
  "I hvo Du er, o stands Din Smerte!"
Den ædle Oldings Tale lød,

"Den Kummer, vore Ønsker nærte,
Forsvinder i Naturens Skiød.
Kom, følg mig til hiin stille Bolig,
Deel mine lykkelige Kaar,
I Venskabs Arme tryg og rolig,
Du glemme byrdefulde Aar!"
De Nag, et haabløst Hierte saare,
Forsvandt en natlig Taage liig,
Og i en ædel, stille Taare
Den klare Maane speilte sig.
I Stilhed Veien de betræde
Til Dydens fredelige Hiem,
Hvor den Forladte tidt fandt Glæde
Og Venner, og velsigned' dem.
Men blyetung, givtig, stille Kummer
Ad Livets Stie sig sniger hen,

Og mørk og kold, som Gravens Slummer,
Er uden Liv og Fryd som den.

Taus sad Diego, Smerten lagde
Sin tunge Byrde paa hans Aand,
"O klag og haab!" med Ømhed sagde
Hans Ven, og trykkede hans Haand.

Det Fredens Smiil, hvormed han talte,
Den Veemod i hans Datters Blik
Diego kiærligen husvalte,
Han klaged', Trøst hans Hierte fik.

"Ukiendt af ham, jeg skylder Livet,
Min Ungdom blev min Glædes Grav,
Kun Eet mig blev af Himlen givet;
En kiærlig Moder den mig gav.

Hun dannede mit unge Hierte,
Mig hendes Minde helligt er,

Naar som en Engel hun mig lærte,
At ære Dydens høie Værd.

O da, da under Lindens Skygge
Jeg med et roligt Hierte sad,
Og uden Higen efter Lykke
Var stedse lykkelig og glad!

Jeg Engens skiønne Blomster plukked',
Og hvilte modig i dens Skiød,
Naar Træthed da mit Øie lukked',
Jeg Søvnens heele Vellyst nød. —

Men lynsnar Jordens Fryd bortiiler
Og sielden Dødens Søn er froe,
Vel den, hvis Støv i Graven hviler,
Vel den, thi han har fundet Roe!

Vel dig, o Moder, thi din Slummer
Som Barnets blid og rolig er!

Vel dig, thi Dødeligheds Kummer
En Høst af evig Glæde bær! —

Hun er ei meer. — Forladt og øde
Blev fordum elskte, glade Egn,
Kun eensomt mine Klager lode
Ved hendes Gravhøis mørke Hegn.

Da længtes efter Trøst mit Hierte,
I udeelt Sorg mit Liv svandt hen,
O, glad jeg fandt, hvad jeg begiærte,
En Ordensbroder blev min Ven.

Men ak, jeg hørte Rygter lyde,
Om voldsom Krig og Had og Mord,
Og Christnes, Maurers Blod at flyde,
Og Udaad give Navn af Stor.

Tidt vort jeg udbrød ved hans Side:
"Alfader, Fredens Styrer vær!

Skal Jordens svage Sønner lide,
Og hade kun for Meeninger?"

Hans List udforsked' mine Tanker,
For Kiætter han anklaged' mig,
Jeg med et fremmed Navn omvanker,
Mit Hiem tilrane Klostre sig.

Ukiendt jeg skal mit Liv hensukke,
Mit Hierte ingen deele vil,
Og ingen trofast Ven skal lukke
Engang mit brustne Øie til!" —

Han saae det taareblændte Øie,
Med Tak sig hævede hans Bryst.
For den, som Lidelser nedbøie,
I Smertens Stund ei Ord er Trøst.

Her lindredes Diegos Smerte,
Glad nød han her sin Ungdoms Vaar,

Tilfreds og uden Sorg hans Hierte
Erindred' sig de svundne Aar.
Men uvant Ild hans Barm antændte,
Og Leonore blev hans Alt,
Ei Roe i Eensomhed han kjendte,
Hver hendes Ynde blev fremkaldt.
— Snart tyer han til de stille Skove,
Blid Tungsind er han nedsænkt i,
Snart stirrer han paa fraadfuld Vove
Med Elskovs heele Sværmerie.
I Leonores ømme Hierte
En bange Uroe herskede,
Kun Tanken om Diego nærte
Hver Drøm med ukiendt Følelse.
Han streed, lod bittre Taarer flyde
Engang ved Morgenrødens Grye:

"Kun Armod kan jeg dig tilbyde;
Nei, evig Elskte, jeg vil flye!"
Hans Klage, som ei uhørt lyder,
Opflammer Lenonores Aand,
"O Ædle!" fyrig hun udbryder,
Og rækker blussende sin Haand,
"Du flyer? — lad Haabet atter smile, —
Din Leonore elsker dig! —
Kom, til min Fader vil vi ile,
Som Søn han gior dig lykkelig!"
Diego idel Fryd paa Jorden
Kun øiner, glemmer, hvad han leed. —
Natur, din rædselsfulde Torden
Forskiønner selv din Herlighed! —
De for Emanuel fremtræde;
"O Børn," den Fromme svarede,

"Jeg Eders Elskov saae med Glæde,
Modtager min Velsignelse!"
Hans Øie fælder Veemods Taarer,
"Min Laura, o jeg savner dig!
Du flyede, Krigens vilde Daarer
Dig og en Søn har røvet mig!"
"Gud! Laura og en Søn! — De flyede?"
Gientog Diego blegnende.
"Ja, elskte Børn, ei skal jeg nyde
Den Glæde meere dem at see.
Vor stille Borg i Cintras Dale
Blev ødelagt af Maurers Hær,
Min bittre Qval ei Ord kan male, —
Kun Leonore reddet er!" —
"Jeg er din Søn, mit Tab din Datter,
Ja, Død, dit stolte Vink jeg seer!" —

Han styrter ud, vild er hans Latter,
Og ingen fandt Diego meer.

Endnu de Egnens Medynk vække,
End viser man den øde Borg,
End sees Ruiner, som bedække
De lidende og deres Sorg.

Ved vildsom Stie, i øde Egne,
Dybt under moosbegroete Steen,
Hvor Rædsler Gravens Fred indhegne,
Der hvile Leonores Been.

H. M. Lundbye.

Sang til et Guldbryllup,
den 4 Martii 1796.

Dig Livets Fader! Gud! vor Gud!
Vi prise, vi tilbede.
Du byder: og dit Almagts Bud
Forkynder Lys og Glæde.
Du gyder Fryd i Ungdoms Barm,
Og modnet Kraft i Mandens Arm,
Og Hæld paa Gubbens Isse.

O skion, ja skion din Verden er,
Din Jord saa rig paa Gode.
Kun, at vi, dine Mennesker,
Din Viisdoms Raad forstode.
Af Moje selv fremspirer Roe;

Paa Torne-Qvisten Roser groe;
I Døden selv er Livet.

Hvo staaer i Frænde-Kredsen her,
Og seer ei glad tilbage,
Og tæller de Velgierninger,
Du gav henfarne Dage?
Dog! hvo er den, som tæller dem?
O! Gud! i Dag du kroner dem
Med Naadens rige Fylde.

Thi skal vor Høitid ofres dig
Alfader i det Høie!
Og Fædre, Børn eendrægtelig
Sig for dit Aasyn bøie,
Og alle, alle raabe ud:
Dit Navn, o Himlens, Jordens Gud!
Dit Navn høilovet være!

Sign Graaehaars Kronen, den vi see!
Sign den, i hvor den pryder!
Den nye Pagt, du stiftede,
Lad den bestaae ved Dyder!
Sign hver en Alder, hver en Stand!
Sign Freden i vort Fædreland!
Giv Fred til heele Jorden!

O. Malling.

Advarsel.

Nyd hver Glæde, Himlen gav!
Rosen blomstrer nu,
Snarlig, før Du veed deraf,
Visner den og Du.

Øv det Gode, mens Du kan,
Glæd hver Broder nu!
Snarlig til et bedre Land
Kommer han og Du.

Mange Glæder Himlen bød
Blomstre paa Din Vei,
Mangen Broder lider Nød,
O! forsom dem ei.

L.

Til en Veninde
paa hendes Fødselsdag, den 10 November 1796.

Froe jeg hilser og Din Dag, Veninde!
Thi jeg føler trofast Venskabs Værd.
De saa blidt henrundne Dages Minde
Gjør mig denne Dag saa saare kjær.

At Du værdig bær de Hæders-Navne,
Du som Hustrue og som Moder fik;
Føl det glad, naar Dine Børn Dig favne!
Læs det i Din Mands det lyse Blik!

Men at mig Du glæder, raader, trøster,
Gjør det alt saa skjønt, — saa qvindelig,
At min Viv Du elsker, som Din Søster,
Derfor vi saa glade takke Dig.

O! som hidtil vi med Venne-Hjerte
Vandre skal vor fælles Bane frem;
Fælles være her vor Fryd, vor Smerte!
Froe vi samles hist i Glædens Hjem.

Riber.

Til min Ven O. J. Samsøe.

(Nytaarsdagen 1796.)

Hvad man just ikke ønske kan enhver,
Det vil jeg ønske Dig: Bliv den, Du er.
Har Du da end ei Sted blandt Lykkens Yndlinger,
Du har den Trøst, at Du var Lykke værd.

Rahbek.

Indskrivt paa en Billedstøtte,

forestillende et nøgent Barn med et Hierte i Haanden.

Som Sandhed nøgen, han kun Skiønhed
Hiertet bringer,
Som Uskyld vaabenløs, som Troeskab uden
Vinger.
Saa, Elskov! var i gyldne Alder du.
Man finder dig ei meer; men søger dig endnu.

N.

N'offrant, qv'un coeur a la beauté
Nud, comme la verité,
Sans ailes, comme la constance,
Sans armes, comme l'innocence;
Tel fut l'amour au siecle d'or,
On ne le trouve plus, mais on le cherche
encore.

Venne-Sang,

hvor Nogle have, hver sin Pigelild, men

En har ingen.

Mel. Førstkommende Majdag 2c.

Fra Skabelsens Morgen alt Levendes Lyst
om Kjerligheds Kjæde sig slynger:
den bankende Barm til det bankende Bryst,
og Rosen til Rosen sig klynger.

Hil være Dig, første blandt Alherrens Bud!
"vælg Moe! Dig en Brudgom! Vælg Mand!
Dig en Brud!"

Held os da, som hver fandt en Pige, saa huld!
I Fryd ej selv Engle os ligne!
Vi Dagningens Purpur og Natrodmens Guld
med tredobbelt Vellyst velsigne!

Og Jorden er Eden! Og Broderen kier! —
O Piger! modtager vor Jubeltak her!
Var Eder vor Samvandring tidt til Behag,
og mindes I Pagten saa gierne:
er Eder og festlig hver lysnende Dag,
og tryllersk hver natlige Stjerne:
da griber, o Glutter! det bredfyldte Maal,
og tømmer for længselfuld Elskling en Skaal!
O Broder! den eensomme Due saa lig!
En Pige Dig Himlen forlene!
Den Varsel gav Moses, hiin Viise, og Dig:
"ej gavner det, Manden er eene!"
Snart pryde med Myrther Du, Broder! Din Barm!
Snart iile Dig Glutten i favnende Arm!

F. Høegh Guldberg.

Svar paa ovenstaaende.

"Ei duer det eene at være!"
Deri havde Viismanden Ret.
Og mangen en Stakkel, desværre!
saa bedskelig sandede det.
Vee den! Vee den! som eene skal vandre paa
Jorden!
Vee den! Vee den! som Ingen en Venne-
haand gav!
Ham var hans første Bliv en Torden,
Ham al Naturen er en Grav.

Thi skionsom sin Lykke erkiende,
Hvem elskelig Pige har kier.
Hvad Himmelen gav ham i Hænde,
Dens første Velsignelse er:

Held den! Held den! som saadan en Pige har
vundet!
Held den! Held den! som skionner saa glad
hendes Værd!
Han har alt her en Himmel fundet,
og han er denne Himmel værd.

Hvis Amor end Ryggen os vender,
som er undertiden hans Lyst,
Af Venskabs veldædige Hænder
Vi søge vort Held og vor Trost.
Held den! Held den! hvem Venskab sit Favn
vil oplade!
Held den! Held den! hvem Ven vil meddele
sit Held!
At skue sine Venner glade,
O det er sandt og saligt Held!

Her ingen iblandt os er eene,
Hvo ikke har Brud, har dog Ven.
Thi lad os vor Lykke fortiene,
Ved glade at skionne paa den!
En Skaal! en Skaal! for elskte og elskende Pige!
En Skaal! en Skaal! for troe og deeltagende Ven!
Den Skaal maae ingen, ingen svige,
Vor egen fælles Skaal er den!

Rahbek.

Korrektur-Arket
eller
Sommes Gravskrivt.

Ak! jeg har læst, forandret, slettet ud,
henskrevet det i Dag, jeg overstrog i Morgen;
men Livet blev, til Trods for alt mit Hovedbrud,
en evig Korrektur! — — — Hvad er mig Sorgen,
at hisset jeg vel nogensinde
saa feilfuldt Ark kan reentrykt finde?

F. Høegh Guldberg.

Trøst.

See Maanen i sin Herlighed
Nedsmiler allevegne,
Saa mild, som om den smilte ned
Til reene Glæders Egne;
I himmelsk Skionhed glimrer den
Paa dugbeklædte Enge,
Hvor Bækkens blanke Bølger hen
Blandt Blomsterne sig trænge.

Men ak! i Nattens Eensomhed
Saa mangt et Suk opstiger,
Fra Smerters haarde Leiested
Den sidste Lindring viger;
Og mangen Broder Livet maae
I Nød og Sorg hendrage,

Og sparsomt gyxges han ved faa,
Ved korte Glædes Dage.

Og dog saa trøsteligt det er,
At see mod disse Himle,
Og see talløse Verdners Hær
I prægtig Orden vrimle,
Og ydmyg dybt at knæle ned
For den Uendelige,
Som seer med Faderkierlighed
Sit heele store Rige.

Ja Verdners Fader! god og stor,
Og viis er Du aleene!
Du skabte ei Din skionne Jord
Til grusom Kummers Scene.
Algode! Du ei glemte dem,
Som under Maanen græde.

Du leder alt det Skabte frem
Til Liv og Lys og Glæde.

L.

I Gaar.

Strephon, den Ædle, er død! — Saa
kalder Du, Herre! de Fromme,
ak! kun til Brødrenes Tab, bort i det daad-
fulde Løb!

I Dag.

Sophus, den Ædle, blev kaarst! — Saa
lader Du, Herre! de Fromme,
trods den bortvinkende Død, modnes til Brø-
drenes Held!

F. Høegh Guldberg.

Moderen ved Datterens Vugge.

Sov sødt ved Modersangens Lyd,
Mit Pigebarn *)! din Moders Fryd!
O gid Du voxer, trives vel
Og nyder Barndoms hele Hæld!
  Thi de Dage rinde saa fage derhen,
  Men tilbage aldrig igien.

Saa svinder Time, Dag og Aar,
Og snart jeg seer Din Ungdoms Vaar.
O gid dog glad Uskyldighed
Ledsage stedse hvert Dit Fied!
  Thi de Dage rinde saa fage derhen,
  Men tilbage aldrig igien.

*) Her kan hver efter Behag indføre sin Lilles Navne: Analil, Lisilis, Gretemoer 2c., om det saa var Geedskelil.

O maatte Du da ogsaa Dig
Ved huusligt Hæld see lykkelig!
Dog Dyden altid Seier vandt,
Endskiønt det stormer svart iblandt.
 Men de Dage rinde saa fage derhen,
 Og tilbage aldrig igien.
Din Alders Vinter da saa blid
Fuldende skal Din Levetid,
Og rolig Du Dig lægger ned
Til Gravens stille Fred — —

Abrahamsen.

Viise,

efter Kellgren.

Mener du, at den har Lykken fat,
Som i sin Haand holder Sneese Rigers Tømmer?
Hviler han i roelig Søvn hver Nat?
Og mon han aldrig Død og Oprør drømmer?
Nei I Potentater
Udi alle Stater!
Al jer Magt og Ære
Staaer ei mod min Lære:
Held den Mand, der har en fuld Pokal!
Og, Notabene, har Evne den at tømme!
Vinens Dunster jage Livets Qval,
Og i dens Draaber Livets Glæder svømme.

Spørg, min Ven! hiin seierkronte Helt!
Han svarer dig med Naturens stærke Stemme:
Er jeg lykkelig, naar her i Felt
Jeg Mennesket maae for Soldaten glemme?
Alle Hannibaler
Ere Cannibaler.
Hvilken gruesom Ære!
Bedre er min Lære:
Held den Mand o. s. v.

Guldet troer du er al Lykkes Maal.
Men veed du vel: i de Lydiske Annaler
Staaer der, at Kong Croesus steeg paa Baal,
Og brændte sig med sine Kapitaler?
Sorg og Plager vige
Sielden fra den Rige.

Lad ham Guldet prise!
Jeg blier ved min Vise:
Held den Mand o. s. v.

See! paa Sandheds Vink staaer Skialden op;
Og med sin Sang fryder — leiede Spioner;
Blier forfulgt og syg paa Siel og Krop,
Og doer med Armod, Had, og Laurbærkroner.

Skal det Summen være
Af al Held og Ære,
Jeg min Fiende skienker
Villig den, og tænker:
Held den Mand o. s. v.

Ei skal Magtens Soelskin varme mig;
Jeg fri vil giore mig Livets Timer glade.

Om min Isse Ranken flætte sig!
Saa leer jeg ad de torre Laurbærblade.
    Kun saa mange Penge,
    At jeg ei skal trænge
    Til lidt Viin at drikke;
    Meer jeg onsker ikke.
Thi lyksalig den, der sin Pokal
Kan uden Sorger og uden Frygt udtomme!
Vinens Dunster jage Livets Qval,
Og i dens Draaber Livets Glæder svomme.

P. A. Heiberg.

Afskeedsvise.

Vor Klode sig dreier omkring uden Rast,
Og intet derpaa staaer ret varigt og fast;
Vi vaklende rave paa rullende Muld,
Og endelig falde vi alle omkuld.

Vor Tid snoes i Kurver af Haab og af Frygt,
Og intet i Livet er varigt og trygt;
Paa Regn følger Solskin, paa Vinteren Vaar,
Og Døden paa Livets de vexlende Kaar.

Forspildt er vor Omsorg, vor Iver og Flid,
I Hvirvlen af Rum, og paa Hiulet af Tid;
Vi mattes omsonst paa den slibrige Vei,
Og det, som vi søge, det finde vi ei.

Hoit over det lavere Støv er den Lyst,
Som letter, og roliger eene vort Bryst;

Og Vinger gav Himlen os naadig og huld,
Til Flugt over Jordens det nedrige Muld.

Hvor intet forstyrrer den reeneste Fryd,
Som utømt fremvælder af Viisdom og Dyd,
Til ægte Lyksaligheds straalende Top,
Did svinge sig Tanken og Følelsen op.

Der sætte vi Stevne hinanden hver Gang,
Og samler til Afskeed en sorgelig Sang;
Der mødes vi stedse, trods Afstand og Aar,
Og samles for evig, naar alting forgaaer.

Baggesen.

Til Evan.

Fader til de muntre Glæder,
Gavnerige Evan! mild
Tag det Offer jeg bereder,
Antændt ved Din egen Ild!
Skyldfrie jeg Din Lov istemmer,
Som jeg tit den toned for,
Mig barnagtig Haan ei skremmer,
Eller stum min Muse giør.

Skal Du pryde Jorderige,
Vedergvæge Mennesket,
Byde tunge Tanker vige,
Giøre Livets Byrde let,
Dobbelt Fryd de Glade bringe,
Lidende en Lethe-Flod,

Og Din Lovsang ikke klinge?
Ingen Skiald Dig kalde god?

Evan! jeg behøver ikke,
Egen Sorg at glemme, Dig;
Kalken, Skiebnen bød mig drikke,
Var Dit beste Bæger lig;
Men mangfoldig Kummer hviler
Paa vor Jord — Hver Lidende,
Som Du venlig Trøst tilsmiler,
Kræver min Taksigelse.

Og naar lattermild Du møder
Udi Vennekredsen mig,
Livets Nektar selv forsøder,
Og gior dobbelt lykkelig,
Vækker Vid, og vinker Latter,
Og bevinger Timerne;

Da Din Skiald fremtræder atter
Med Din Lov paa Læberne.

Naar Du stundom venlig søger
I min skiulte Afkrog mig,
Og jeg flyer fra mine Bøger
For at lære under Dig,
Naar om svunden Fryd Du minder,
Og tilkommende Du spaaer;
Strax bortslængte Luth jeg finder,
Til Din Roes dens Strenge slaaer.

Ræk mig Bægret! lad mig nyde
Af Din Nektar nok en Sang!
Aldrig skal Din Skiald fortryde
Hvad han til Din Ære sang.
Skal sig Dumhed end tilbyde,
Mig at haane paa sin Viis.

Endnu tidt skal Luthen lyde,
Milde Evan! til Din Priis.

J. Zetlitz.

Lunen.

O Trylle-Drøm, Lyksalighed!
der blænder svage Slumrers Øje,
for strax med vaagen Bitterhed
bedragne Hjerte at nedbøje:
Flye med Dit Blændværk langt fra mig! –
Ej, for paa Nattens tause Vinger
Du Dødens milde Bud mig bringer,
Jeg kalder, eller favner Dig.

Elegie.

Klager, Sofilias Muser! o græder, Palminnas Venindet!
Koppelets Dronning er død! Damalis boger ei meer!
Ekko sit kiæreste Raab nu savner, og svarer ei længer,
Heller ei Kukkerens Kuk, heller ei Lammenes Bæ.
Skovens og Engenes Toner omsonst med Søens sig blande,
Damalis tier, omsonst gvækker den skaksomme Frø;

Ak! omsonst selv Du, Filomela! din Nænie
klukker;
Fuldklang samler ei meer Steminernes bævende
Sværm.
Orfevs selv er forgiæves nærværende, Daniens Sappho
Nynner omsonst i sin Lund; Damalis boger
ei meer.
Ak! hvad er Giogenes Kuk, og Kiddenes
Brægen, og Frogvæk,
Alle Diskanternes Sang, tier den bogende
Bas?
Klager, I Grazier! Nymfer! o græder, Palmines Veninder!
Sukker i Musernes Suk: Graziers Amme er
død!

Hun, hvis Melk paa Din Kind opkræfkede friskere Roser,
Let henblegnende Brud! hun, som Dig died', er død.
O! hvor bemærkte jeg glad hver Morgen en livelig Purpur
Hæve de Liliers Glands, Lidelse slukte hver Nat!
O! hvor velsignede jeg alt, som styrkte Dig, Koen, som diede
Dien, den gav, og hvert Straa, hvilket sin Fedme den bød!
O! hvor bad jeg til Zeus, Regnbringeren, Pan, og Demeter,
Offrende daglig med Suk Gaaver min Elskedes Haab!

Ak! de hørte mig ei! død ligger nu Koppelets
Dronning,
Sukkende Skov! og min Sang døer i det dag-
nende Suk.

Baggesen.

Til mangen høi Fødselsfest.

A. Du giør nok Vers, min Ven!
Du tygger saa Din Pen.
B. Jeg pønser paa den Sang, jeg skylder
Den Dag, vor store ** fylder
Sit Alders Aar halvhundrede og andet,
Til Glæde for hver Patriot i Landet.
A. See! giør han saa?
Hvor Tiden dog kan gaae!

O. J. Samsøe.

Baand.

Vil Du slippe mig
Ud af Tryllelænken?
Nei! i Tryllelænken
Maa jeg følge Dig.
Vil jeg søge Hvile
I Fortvivlelsen?
Strax Du byder smile
Yndigt Haab igien.
Vil jeg nu fremile
Djervt mod Ønskets Maal;
Ydmyghed og Taal
Strax Din Mine byder;
Kold Du mig modstaaer;
Og min Klage lyder

Atter som i Gaar. —
Af usynlig Lænke
Slip, o Tryllerinde!
Slip, o Laura! mig!
Eller Du mig skjænke
Lige Net at binde,
Evig binde Dig!

Mr. C. Bruun.

Suk.

Ak! hvo bringer hine Dage,
Kun en Stund af hine Dage,
Kun et Øieblik tilbage!
Fro hun kaldte mig sin Ven,
O, mon hun ei meere tænkte?
Stundum dog en Drom mig skjænkte
Dette Haab, ak! det svandt hen.
Af dets for saa høie Lue
Kun et lidet Glimt er til.
Vil Du døe, Du matte Lue?
Skal jeg Dig oplivet skue?
Matte Lue! døe Du vil.
Ak! hvo bringer hine Dage,

Kun en Stund af hine Dage,
Kun et Øjeblik tilbage? —

M. C. Bruun.

I en Venindes Stambog.

Den Mand, hvis Haand har dette skrevet,
Fortiente, siger man, at blive brændt;
Saa mangt et Vinkelbaal var tændt,
At straffe ham, for hvad han har bedrevet.
Er han da ubrændt? spørges vel;
Nei! — Ynde, Vid, en ædel Sjel,
Tidt Luer i hans Hjerte tænder;
Spørg nu, om han for Dem ei brænder?

P. A. Heiberg.

Rosentræet.

Helliget Eline.

Dieu!
Tu mêles plaisir aux larmes,
Et de l'attrait à la douleur!

Dorat.

Al Jorden kaus i Dødning-Dvale hviler,
hver sydlig Fugl det kolde Nord forlod:
ej bølger Rugen sig, ej Kløvren smiiler,
Vand bruser paa den Eng, hvor Blomstret
stod.

Fra matte Green, ved Pust af kolde Vinde,
et gunlt og snefyldt Blad end viftes ned:
de sidste Spor af Liv og Fryd forsvinde,
i Løvet raster kun hiin Jægers Fied.

Ej er, Natur! et venligt Træk tilbage
af Dine Modersmiil i svundne Vaar;—
saa glemmes Skjønheds trylleríge Dage,
naar Aldrens Vinter bleger vore Haar.

Kun Dig forundes det, at kjærlig sprede
de spæde Blades Skygger over mig:
Du kjære Træ! Du trodser Kuldens Vrede,
og ikke plyndre Nordens Storme Dig.
Som Du mig Perus Guld ej vilde fryde,
bliv Du hos mig og hiint i Peru kun!
Snart skal jo dog den lille Knop fremskyde,
jeg ængstlig leder om hver Morgenstund?

Naar, under Klokkers Kimen, Stadens
Piger
forbi Din Herres Dør til Kirken gaae,
Hver efter Dig bag Viften agtsom kiger,

Hver ønsker tauß: at ret Du trives maae!
Og, naar de vandre hjem, de stirre nøie
om ej lidt grønnere Du blevet er;
og ofte læsde jeg i deres Øje:
"Du sikkert for en Pige blomstrer der?"
Det gjør Du! Ja! Du for Eline grønnes —
thi vor da heldigt! vor i Dagetal!
Af hende, Træ! Din første Rose lønnes;
med Purpurlæbers Kys den lønnes skal!
Hiin Knop, som Blade nu saa huldt omsvøbe,
mon snart paa spæde Stilk den hæver sig?
O siig det! jeg skal ej det mindste røbe
af hvad som Ven Du vil betroe til mig.
Omsonst fortrolig Du vil ikke være. . . . .
velan! fortæl Du kun, og hør Din Løn!
til Gjengjeld skal jeg Dig den Lykke lære,

der venter alt Din forstefodte Søn.

Dens skjønne Lod vil vorde, kjær at hvile
ved Barmen af den bedste Jordens Møe,
at, mens den lever, hun til den vil smile,
at der mod Aften den beglædt skal døe.
Selv visnet dog til seenest Alders Dage
hun vil med Moderømhu gjemme den,
og sødt dens Blade skal engang fremdrage
vor Elskovs lykkelige Vaar igjen.
En yngre Slægt den arver til vort Minde,
og man velsigne vil de hulde To,
og Graven tidt med Rosenbaand omvinde,
hvor Haand i Haand vi sege ned til Ro.

O! derfor jeg saa faderlig Dig freder:
Din Rod jeg vander, naar Du kalder mig,
hver mordesyge Vind fra Dig jeg leder,

og ej tør graadig Flue nær mig.
Du stedse har mit Hiertes Yndling været,
paa L i n e s Fødselsdag Du her blev sat:
jeg Stund for Stund i Dig saa glad har æret
min eeneste, min dyrebare Skat.
Og ej til Dig min Ret jeg vilde vige,
om selv en Krøsus gav mig alt sit Guld:
ja! bød mig Kongen Danmarks hele Rige,
jeg dog mit kjære Træ blev evig huld.
Hvad er vor Jord med alle Potentater,
med Laurbær, Egeblade, Stjerner, Baand,
med Bonde, Borger, Adel og Soldater
imod et venligt Tryk af L i n e s Haand?
Dog, — lille Træ! maaskee, naar Vaaren gyder
i milde Dug til Jorden Blomster ud,

naar Du Din første spæde Knop fremskyder
og vorder Moder fra tilbedet Brud:
maaskee — hvo veed? — i stillen Grav jeg
gjemmes,
maaskee min sidste Bolig lukkes til,
og alt det Navn paa Digterlisten glemmes,
som aldrig, aldrig Line glemme vil.
O! da skal hun Dig plante, hvor jeg hviler,
og, mens hun planter, ømt begræde mig.
Hver Foraars Aften did useet hun iiler
og klager veemodsfuld sin Nød for Dig.
Udbred Dig villig under Lines Hænder
og overskyg min Gravhøi venneblid!
Lad hende tidt, naar atter hjem hun vender,
belønnet see sin sorgelige Flid! —
Ja! gaaer forbi min Grav en ædel Pige,

der fynes dog hun kjender Dig igjen,
til hende skal Du, som mit Minde, sige:
"selv efter Døden følger jeg min Ven.
"Han plejede mig end i sidste Dage,
"man til hans Leje mig hver Morgen bar.
"Nu slumrer han, og, under mangen Klage,
"hans gode Line her mig plantet har."
Hen over Dig den Ædle sig skal bøje
og stirre søsterlig mod Graven ned.
En Taare trille skal fra hendes Øje,
mens rørt hun sukker: "hviil i Herrens Fred!"

* * *

Jeg veed det, Line! Du Dig før udbeder,
at til en Brudekrands det grønnes maae.
Saa gjerne selv til Altret jeg Dig leder,
saa nødigt vil ad Gravens Vej nu gaae.

Men — vil mig Skjebnen Hytten ej forlene,
som huusligt Held til Hjem skal vælge sig,
mod Død og Grav jeg vandre heller eene,
end mindre lykkelig jeg Fuer Dig!

F. Høegh Guldberg.

Indskrivt over et smukt Landsted.

Efter Voisenon.

Blier Du den Riges Slot i Fremtids Dage,
Ombyttes vist Din simple skjønne Dragt
Med vrange Smags kjedsommelige Pragt.
O! han vil Arkitekt og Gartner med sig tage,
og her for Dynger Guld Naturen reent bort-
iage.

Vuggevise til mit Hierte.

(Efter det Tydske)

Sov mit Hierte! sov Du rolig hen!
Ingen Smerte vække Dig igien!
Tænk nu ei paa Plager, ei paa Kummer!
O begrav dem i den søde Slummer!
  Sov, mit gode Hierte, sov du sødt!
Hvil i Fantasiens Arme blødt!
Naar det Virkeliges Syn Du taber,
Den et frydfuldt Paradiis Dig skaber.
  Drøm Du Dig af Muligheder det!
Der, kun der er Roe at finde ret.
Der, kun der Dig Haabet herlig throner;
Der kun Kiærlighed Din Tinding kroner.
  Nye Krandse Drømmen flette Dig!

Duftende Violblomst aabne sig;
Tindingen med festlig Bram sig pryde,
Dig sin Pryd den unge Rose yde!
Sov, mit Hierte! glade Drømme Dig
Skal omsvæve; Himle aabne sig.
Thi forsov Din Smerte! glem Du Sorgen,
Til Dig vækker hist en evig Morgen.

Færøe, Septbr. 96.

L***.

Sang paa en ung Piges Fødselsdag.

Med brat, umærket Iil henrinder
Vor Ungdoms favre Vaar,
Snart Kindens blide Rødme svinder,
Snart Øjets Smiil forgaaer.
Men evig grøn, trods Tid og Grav,
Er Krandsen, Uskyld gav.

Din Tinding, hulde Møe! den pryder
I yndig Foraarsglands;
Og hver, som har Dig kjær, det fryder
At see den skjønne Krands;
Og alles Røst forener sig:
"Den stedse pryde Dig.

Dig Uskylds høje Fryd ledsage
Hvert Fjed ad Banen hen!

Du aldrig angrende beklage,
Du selv forspildte den! ——
Ved den selv møisom frugtløs Tid
Dig vorde let og blid! —
Kun stakket Glædens Rose smiler
Paa Livets mørke Vej:
Naar snart dens Blomstertid henilер,
O da beklag det ej!
See! Uskylds Myrthe er igien,
Og aldrig visner den. —
Forened' vore Ønsker stige
Til Himlen for Dit Vel:
Usvækket vorde, gode Pige!
Din Uskyld og Dit Held!
Til Gravens Mulm bedække Dig
Vær god! vær lykkelig!

Pavels.

Fra en Veninde og en Ven
den 18 December 1796.
Med et Par Manchetter.

Vi smaa Manchetter komme her
og skal tilønske Dig paa hulde Venners
Vegne:
"at Jordens Glæder, fjern og nær,
"maa hvert af Dine Skridt omhegne!
"At med sin Talisman en Fee forvandle vil
"Dit Hjem til Paradiis, liigt hiint ved Euphrats Bølger."
Hvorledes det nu skal gaae til
beskrevet heelt nøjagtigt følger.
"Hver af de Bøger, der kun fylde
"I lærd Norden støvet Hylde,

"til yndig Blomst skal flux forvandle sig.
"De Engelske skal Roser blive —
"thi der af dem jo findes fleest hos Dig! —
"De Franske — hvad skal de Dig give?
"den største Deel er Politik — — —
"Nu vel! — som Kundskabstræ paa got og ondt
"de hvert uhældigt Øieblik
"med kjærlig Varsel Dig skal bede
"at passe kun Apolls, Din kjære Faders Dont;
"thi den til Fred og Hæder Dig vil lede! —
"De Tydske skal i mørken Aftenstund,
"som Natfioler, dufte Dig imøde!
"I Lessings, Gothes, Jiflands Blomsterlund
"Du rynket Pandes Griller let forsøde! —

"Men, naar mod heede Soel Du dog ej kan
"blandt mindre Blomster lovrig Skygge vinde,
"skal, under Egene fra Rom og Grækenland,
"Du lyfuld Tilflugt ofte finde! —
"De Danske? — de omcirkle skal Din Vej
"— Du jo de fleeste fik af Vennehænder? —
"som idel venlige Forglemmigej,
"see! hver af dem et Brodersmiil Dig sender. —
"Dog dermed ej forbi! — nej! Feens Tryllestav
"de nye Tiders Adam og maae skjænke
"en Evalild, som den, Gud hiin den Gamle gav;
"thi jordisk Salighed boer kun i Amors Lænke.
See! fremfor alt, om dette Evanoer
skal vi Manchetter Dig herefter minde:
og de, der sende os, veed paa den heele Jord

den rette Fee i hende kun at finde.
Hun, som en Engel, skal ledsage Dig:
og over Torne sødt der vandres,
og Vinteren til Vaar forandres,
og Storm og Hagel fjerne sig.
De Godes Agt Dig vorder trefold kjær,
og Daarens Had Dig vorder syvfold mindre:
i hendes Smiil Du seer Dit Hjertes Værd,
og hendes Bifald Dig hver møisom Kamp skal lindre.
Søg Glutten da paa gode Kristnes Viis!
og glad i Qvindens Arm Du vil bekjende:
at det beskrevne Paradiis
som Medgivt fulgde strax med hende.
Det Ønske blev for Dig gientaget, Ven!

ved hvert et Sting paa os, vi fraa Manchett

Og, naar engang os Line seer igien,
vi hende om Dit Forsæt underretter.

Vær os nu gierne, til med kjælen Haand
en egen Pige Dig et Par kan give,
langt skjønnere for Øie og for Aand,
end vi kan nogensinde blive!
Vi glade vige skal, naar først kun dette skeer!
Men selv ved Qvindens Favn i heldig Fremtids Dage,
naar Du de faa Ruiner seer,
der eene er' af os tilbage,
Du mindes dem, der gav os! og den Bøn,
De bede tidt for Dig, med Venskabs fulde Varme:

"nyd snart den gode Borgers Løn
"i trofast Dannequindes Arme!"

F. Høegh Guldberg.

Intet Særsyn.

Efter det Tydske.

"Sværmeren lykkes det for; han vinder Skolarer i Mængde,
"mens den fornuftige Mand tæller omkring sig kun faa."
Jertegns Billeder, Ven! fra Fuskeres Værksteder komme,
Fostre af Aand og af Kunst bleve for Pøbel ej til.

Pa — Po.

Den Elskedes Nærhed.

(Efter Göthe.)

Dig tænker jeg, naar Solens Straaler spille
Paa blanke Hav;
I Kildens Sølv, naar Maanen bliid og stille
Sig maler af.

Naar mørke Støvskye sig fra Veien hæver,
Jeg skuer Dig;
Paa smalle Stie, naar natlig Vandrer bæver
Saa ængstelig.

Jeg hører Dig, naar Bølgers Brusen stiger
Fra fierne Kyst,

I stille Lund jeg lyttende mig sniger,
Naar alt er tyst.
Jeg er hos Dig! skiøndt Field og Søe det hindre,
Jeg er Dig nær.
Snart Solen daler! Stiernerne kun tindre,
O! var Du her!

Rahbek.

Digterfortvivlelse.

(Da hun yttrede, at hun heller læste Prosa
end Poesie.)

Nei! længer kan jeg ei min vilde Smerte
styre;
Jeg længe nok den fængslet holdt;
Jeg sønderbryder dig, forhadte, haante Lyre!
Du har mig Marter nok forvoldt.
Tag, Phoebus! søndertraadt Din Skiænk
tilbage!
Der ligger den! forgiæves klang
Dens Strænge længe nok! Jeg spildte min
Dage
Alt længe nok med spottet Sang.

Hvi kan jeg ei med Lyren knuust bortslænge
Det Hierte, som beruuste den med Klang,
Hvis Følelser henrisled i dens Strænge,
Naar jeg, af Ekko spottet, sang?

O! kunde jeg med den tillige sønderbryde
Den indre Harpe i mit Bryst!
O! kunde paa dens Gruus mit Hiertes Lava
flyde —
Min eeneste, min sidste Lyst!

Thi Hevn, thi blodig Hevn kan eene kiøle
Mit Selvhads vilde Raserie —
Med Kildren vilde jeg til Iis forvandlet føle
Det Flammehav, jeg bruuser i.

Thi see! den Himmelske, hvis Blik an-
tændte
Med Apollonisk Ild mit Bryst,

For hvem min Aand, et evigt Offer, brændte
Med navnlos Martyrlyst;
Hun, som jeg sang i tusind glade Toner,
Borttryllende hvert andet Savn
Af skabte Væsners Fryd, naar Skovens Ekko
throner,
Gienkog min Skaberindes Navn;
Hun, som jeg eene sang, for hvem jeg
eene stemte
Min Harpe; hun, hvis hulde Smiil
Var al min Lyst — ak! hun, for hvem jeg
giemte
Skiult i mit Hierte Dodens Piil;
Hun, som jeg tilbad uden Haab, og dyr-
ked
Umærket, uden Lon — hun, af hvis Fod-

Et opledt Spor i Støvet, kysset, styrkes
Til ædel Taal mit svage Mod —
Hun, o Fortvivlelse! foragter Musers Toner,
Og elsker ikke selv Apollos Harpes Klang...
O falder, knuuser mig til Intet, Pindi Kroner!
Døe paa min Læbe, du min sidste Sang!

Baggesen.

Mishaab og Haab.

Den Unge.

Olding! du som mæt af Livets Dage
Lister Dig langs Gravens stille Bred,
Kast endnu et Blik, kuns eet, tilbage
For Du naaer Dit tavse Hvilested;
Bøj Dit Øre til en Ynglings Klage,
Siig mig: fandt Du nogensinde Fred?

Fandt Du den; saa siig, hvor skal jeg søge
Denne Himlens Datter? — siig mig, hvor? —
Svar mig — skulde end Dit Svar forøge
Mine Mistvivl: at den her ej boer.
Olding! siig! o siig, hvor skal jeg søge
Hjertets Fred? — kom, leed mig i dens Spor!

Den Gamle.

Lad mig gaae — jeg venter ej at finde,
For i stillen Grav, min tabte Roe;

Der udslettes svundne Dages Minde;
Kun i Graven Fred og Glemsel boe. —
Døden, alle Sørgendes Veninde,
Vinker kjerligt ad os begge to.

Pigen.

Olding! Du er træt af Livets Møje;
Gaae til Hvile — Du fortjener den.
Glædens Vaarglands rører ej Dit Øje,
Halvlukt seer det kun mod Graven hen.
O! hvad skulde mere Dig fornøje?
Du har tabt Din Viv, og hver Din Ven. —

Yngling! men hvorfor vil Du forsage? —
Haabet vinker huld, ungdommelig;
See! hun række Fremtids lyse Dage
Egeløv, og Laurbærkrands til Dig. —
Stands, Du Taabe! dog engang Din Klage,
Du en Myrthekrands skal faae af mig.

Hh.

Register.

Abrahamson. Moderen ved Datterens Vugge . . Side 133

Baggesen. Gienſyn og Tilbageblik af den hidtil utrykte Fortſættelſe af Labyrinthen. . . 21

Endelig Erklæring . . 50

Til Palmine . . . 56

Fantaſie paa Bredden af Thunerſoen. 76

Til Palmine . . . 90

J Schleppegrells Stambog 96

Nyt Krigsforſlag . . 101

Afskeedsviise . . Side 139
Elegie 145
Digterfortvivlelse . . 173

N. C. Bruun. Med en tegnet Forglemmigei 79
Baand 149
Suk 151

F. H. Guldberg. Nytaarsmorgen . 1
Aftenphantasie . . . 38
Reisebeskrivelse efter Paykull . 83
Vennesang . . . 124
Correcturarket . . . 129
I Gaar 132
I Dag 132
Rosentræet . . . 153
Med et Par Manchetter . 165

Hh. Mishaab og Haab . . 177

P. A. Heiberg. Krigernes Afskeed, Hymne
af Chenier = = = Side 58
Til min Ven Gustav Paykull . = 87
Viise efter Kellgreen = = 135
I en Venindes Stambog = 152

M. Liebenberg. I G. Ls. Stam-
bog = = = = = 92
I H. W. Lundbyes Stambog 103

Ch. A. Lund. Elegie til en Ven ved
hans Hustrues Død = = 72
Advarsel = = = = 120
Trost = = = = = 130

L*** fra Færøe. Buggeviise til mit
Hierte, efter det tydske = = 161

H. W. Lundbye. Leonore = = 105

O. Malling. Sang til et Guldbryllup 117
(Til at forstaae denne Sangs sidste Vers tilfulde, maae vides, at Jubelbrudeparret havde den Glæde, samme Dag at bortgifte en Sønnesøn.)

o ÷ δ Prolog, bestemt til et Privattheater Side 67

Pavels. Sang til en ung Piges Fødselsdag = = = = 163

F*n*s P*l*n**. Pollys Minde = 26

C. Pram. Hymne til Harmonien = 33

K. L. Rahbek. Til Digteren Falsen 32
Efter Cronegk = = = 71
Min Gravskrift (1788) = 80
Min Bakkehuus Philosophie = 97
Til Hr. Høpfners Bryllup = 98
(Ved denne Sang maae mærkes, at de derl omtalte Skrifter udfærdigedes fra det Bogtrykkerie, Brudgommen et Aar før havde solgt.)
Til min Ven O. J. Samsøe Nytaarsdag 1796. = = 122
Indskrift paa en Billedstøtte, efter det Franske = = 123
(Originalets Digter, der lever blandt os, og hædrer Oversætteren med sit Venskab, har tilladt ham

at pryde sin Charis med det lidet bekiendte Original, hvilket han da, uanseet hvad han selv taber ved Sammenligningen, ikke har troet at burde forholde sine Læsere.)

Sang til Svar paa Hr. Guldbergs Vennesang . . Side 126

Den Elskedes Nærhed, efter Göthe 171

L. W. Riber. Til en Veninde paa hendes Fødselsdag . . 121

(Erindret af hans Mindetaler, som den Sang, hvormed Digteren nedlagde sin til Dyd og Venskab helligede Harpe.)

O. J. Samsøe. Til mangen høi Fødselsfest 140

Th. Thaarup. Gravsang . . 97

J. Zetlitz. Til Evan . . . 141

X. Over en Moder af hendes Datter 52

Ch. — Do. Nabo og Gjenbo = Side 86
Overskrift og Kapitel = = = 91
Intet Særsyn = = = 170

(Disse Epigrammer ere efter det Tydske.)

Do. Lunen = = = = = 144
Over et Landsted, efter Voitenon = = = = 160
— — Balviise = = = = 81

200

Frederiksberg Kommunes Biblioteker
461828647